

1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018 BACIL

K A Z A L O

PO SVETU

4. Naravoslovni tabor za nadarjene dijake - SOL	5
Izmenjava dijakov - Latvija	6
Ekskurzija v Sarajevo	7
Ekskurzija v južno Francijo, Španijo in Monako	8
Potovanje po Zanzibaru	10
Strokovna ekskurzija	13

ZDRAVJE KOT NEPREMAGLJIV

NASPROTNIK

Moje življenje z alergijo	36
Ko se jedilnik postavi na glavo	36
Kaj pomeni biti zdrav	38
Kajenje in vpliv na zdravje	39
Nebodigatreba	40

PREGOVORI

Jabolko ne pade daleč od drevesa	15
Če greš na Dunaj, pusti trebuh zunaj	15
Zarečenega kruha se največ poje	15
Mi o volku, volk iz gozda	16

RAZISKOVALNI NALOGE

Dnevi kulturne dediščine	43
Izbira hobijev in dominantnosti leve roke	46

POPESTRITEV

Viteštvo v 21. stoletju	52
-------------------------	----

SKOZI ODPRTE OČI

Ljubezen je	17
Človek, ki se ne zna smejati, je največji revež	18
Ostala bom zvesta sama sebi in svojim ciljem	20
V primežu družbe	20
Internetni prijatelj	23
Besede ...	25
Sreča. Sreča? Sreča!	25
Imeti rad	26
Potop	27
Sanjač	28

V Celovcu na predstavitvi nove knjige	52
Črno - beli dnevi in ...	53
Razpadel je svet, v katerem je nekoč živela njegova družina	54
Dežela ljudi in dežela ptic	55
Cheerleading	56
Moj najljubši šport - tek	57
Gledališki abonma	58
Z znanjem do lepote	60

KRIŽANKA

62

POJDI Z NAMI V KINOTEKO

Društvo mrtvih pesnikov	31
Pojdi z mano	32
Ocvrti zeleni paradižniki	33
Razredni sovražnik	34

UVODNIK

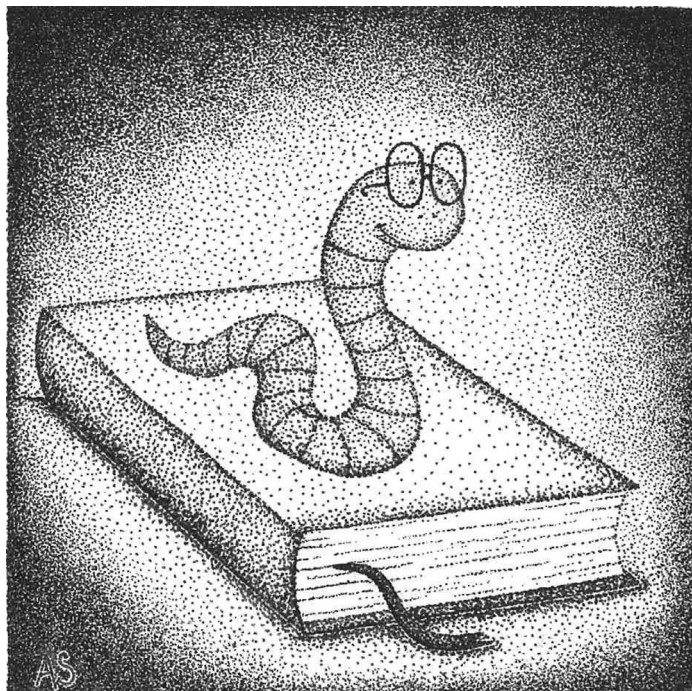
Pred vami je nova številka šolskega Bacila. Skozi tekste dijaki SŠFKZ-ja predstavljamo šolo in hkrati tudi sebe. Preko besedil, pesmi, obnov, mnenj, raziskovalnih nalog ... svojim vrstnikom omogočamo vpogled v to, kako dogodke in dogajanje na šoli vidimo skozi svoje oči.

V življenju so trenutki, ko nekaj dosežemo, so trenutki, ki jih želimo doživeti in so trenutki, v katerih uživamo. Skupno vsem tem je, da jih za vedno shranimo v spominu. Približno tako je tudi s štirimi leti na SŠFKZ-ju. Z bralci literarnega glasila delimo svoje uspehe z različnih področij, svoje razmišljanje, znanje in predvsem nepozabna doživetja. Beležimo trenutke, ki nam jih nihče ne more vzeti!

Za konec bi rada opozorila na besedilo, ki se mi zdi še posebno zanimivo in edinstveno. V primežu družbe je tekst, ki mi je odprl oči v drugačen svet razmišljanja. Prepričajte se sami!

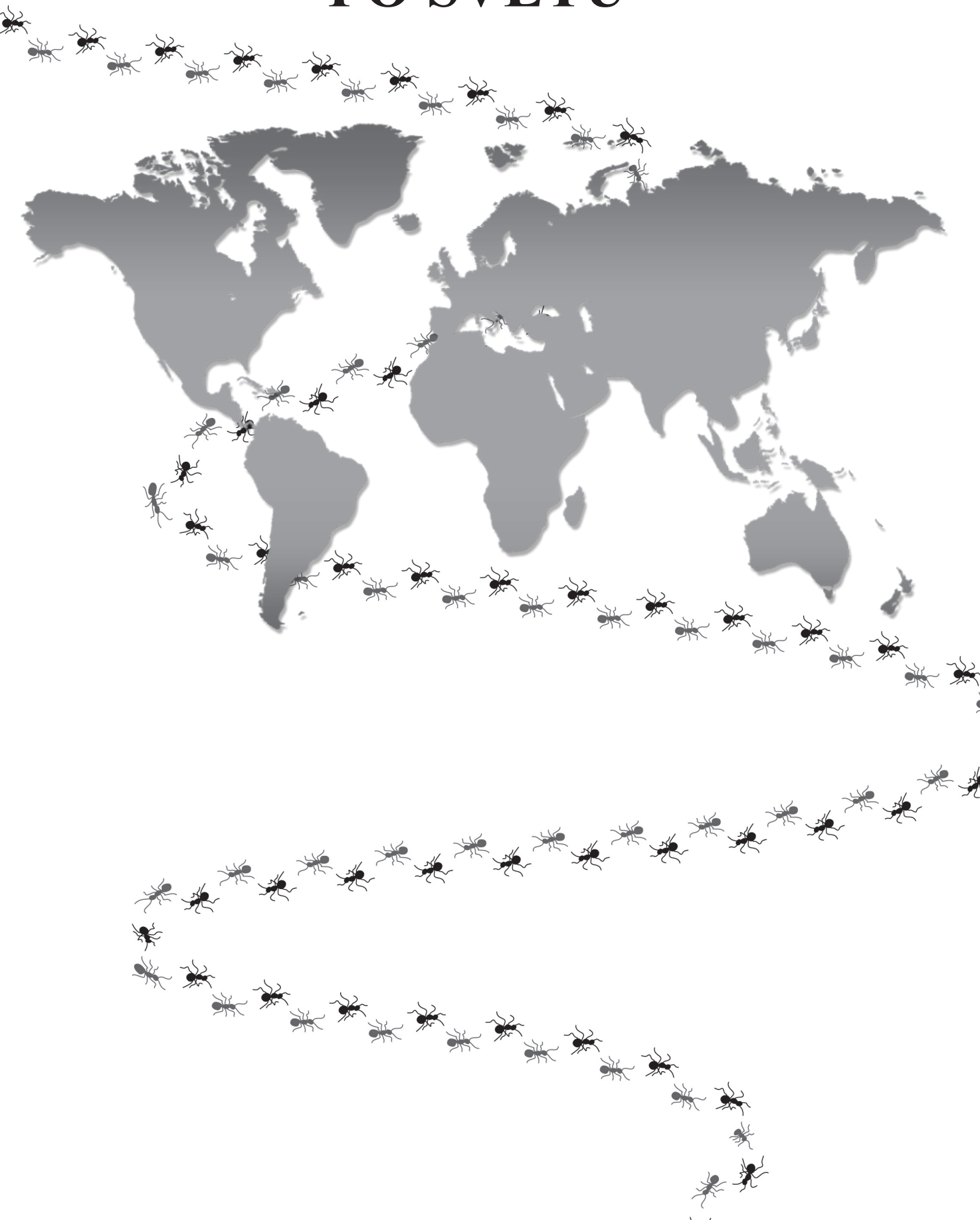
Prijetno branje vam želimo!

Anja Kotnik, 3. Ka

Ana Snoj, 2. Zb

PO SVETU

4. NARAVOSLOVNI TABOR ZA NADARJENE DIJAKE – SOL

Tudi letos je bil na naši šoli organiziran četrti naravoslovni tabor. Tema je bila SOL, ki predstavlja pomembno vlogo v vseh 4 programih naše šole, pa naj bo to kot konzervans v zdravilih, sestavni del kozmetičnih izdelkov ali samo sestavina hrane. V želji, da bi o njej izvedeli več, smo se odpravili proti slovenski obali.

Vodstvo šole je izbralo dijake, ki se odlikujejo po svojem vedenju v šoli, priznanjih in sodelovanju na raznih področjih. Spremljali so jih 4 profesorji, in sicer Zdenka Dimnik, Sabina Povhe-Lenart, Viljemka Kopčavar in Branko Lušina. Tabor je bil zelo pester, saj je bil obarvan tako geografsko, kot biološko in kemijsko. Ni pa manjkalo niti športa, predvsem kolesarjenja ter zabave.

Z avtobusom smo se v sredo, 20. septembra, odpravili na pot proti Primorski. Naš prvi postanek je bil Škočjanski zatok, ki se nahaja v Kopru. Tam smo si pod odličnim in navdušenim vodstvom tamkajšnje vodičke ogledali celoten naravni rezervat, spoznali obročkanje ptic, opazovali konje, govedo ter ribe. Po kratkem počitku smo se odpravili še do školjčišča, ki se nahaja med Ankaranom in Koprom. Školjčna sipina je nastala, ko je Luka Koper s poglobljanjem dna prečrpavala mulj iz morskega dna na bližnjo lokacijo poleg izliva Rižane v Jadransko morje. Iz kupov mulja je dež postopoma spral blato, ostale so le apnenčaste lupine mehkužcev. Tako smo nabrali nekaj školjk in se odpravili proti svojemu začasnemu domu.

Bivali smo v Stari šoli Korte, ki je preurejena v hostel. Nahaja se v naselju

Korte v občini Izola. Naselje stoji na slemenu Šavrinskega gričevja, s katerega se razprostira pogled na okoliška hribovja in vinograde. Na

dvorišču nas je pozdravila stara oljka, pa tudi kaki, granatno jabolko in oleandri. Sobe so bile čudovito opremljene, zato smo se takoj počutili bolj domače. Po odličnem kosilu in kratkem počitku smo zajahali kolesa. Nekateri svoja, tisti, ki jih niso mogli pripeljati, pa električna in se odpravili na potep prek Portoroža do Strunjana. Tam so se nekateri pogumni fantje kopali. Zvečer smo pričeli z delavnicami. Izdelovali smo razne plakate, solno milo, se pogovarjali in peli.

Naslednji dan, v četrtek, smo ponovno kolesarili, le da je bila ta pot nekoliko daljša. Obiskali smo Sečoveljske soline, ki so sestavljene iz dveh delov. To sta severni in južni del. Južni del solin, imenovan Fontanigge, je ob meji s Hrvaško. Tam smo videli hiše solinarjev in spoznali orodje, s katerim so delali.

V severnem delu, imenovanem Lera, pa še vedno poteka pridelovanje soli po tradicionalnih srednjeveških postopkih.

Sledilo je kosilo v Portorožu in nato kopanje. Tokrat se je opogumila tudi večina deklet in vsi skupaj smo poskakali v vodo. Kljub temu da je bila vožnja v hrib naporna, je razgled vse poplačal. Po večerji smo nadaljevali z delavnicami, izdelovali mila, solni piling z rožmarinom in začimbno sol, nato pa večer zaključili s pantomimo.

Zadnji dan zjutraj smo se odpravili na potepanje po vasi Korte, opazovali rastje, sedeli pod ogromnim mandljevцем in obiskali cerkev svetega Antona Puščavnika. Sledilo je še kosilo in pakiranje ter nato vožnja proti Ljubljani.

Kljub utrujenosti smo se vrnili navdušeni, polni novih znanj, izkušenj in novih prijateljstev. Z veseljem bi se zopet vrnili. V imenu vseh izbranih dijakov se še enkrat zahvaljujemo vodstvu šole in spremljajočim profesorjem, ki so nam dali priložnost, da razširimo svoje znanje o soli.

Neža Kastelec, 3. Fc

IZMENJAVA DIJAKOV

– LATVIJA

Ker zelo rada potujem, spoznavam nove ljudi, njihovo kulturo in arhitekturo, se mi je zdela možnost praktičnega usposabljanja v tujini odlična priložnost, ki sem jo morala izkoristiti. Tako sem se konec tretjega letnika prijavila na izmenjavo v Latvijo in uspelo mi je. To odlično novico sem izvedela že sredi poletnih počitnic in se veselila, da konec oktobra za tri tedne odpotujem v Latvijo.

Kolikor se je oktober slišal daleč, sem se že kar zgodaj morala začeti pripravljati za pot. Pred odhodom se je morala cela skupina (5 dijakov in profesorica) udeležiti dveh sestankov, prvi je bil namenjen predstavitvi države, v katero smo odpotovali, drugi pa urejanju dokumentov za uspešno izvedeno izmenjavo. Po vsem slišanjem (tudi iz prejšnjih let) sem bila prepričana, da bo to zelo lepa izkušnja, polna novih spoznanj, doživetij in na novo sklenjenih prijateljstev.

Kljub temu da sem se izmenjave neizmerno veselila, mi je bilo na dan odhoda težko. Vedela sem, da svojih bližnjih ne bom videla slab mesec, zato mi je bilo še težje, saj sem močno navezana na svoje starše, sestro dvojčico in prijatelje. Slovo je bilo težko, pa vendar sem pogumno stopila novi izkušnji naproti.

V deževno in oblačno Rigo smo prileteli okoli opoldneva. Mislim, da smo imeli skozi celo izmenjavo največjo smolo z vremenom. Le en vikend smo imeli malo sonca, sicer pa je padal dež, zadnji teden pa celo sneg. Temperature so bile nizke, tudi čez dan pod 0° C. Temperature pa nas niso motile, saj smo večino časa preživeli v našem toplem in prostornem stanovanju ali pa na delovnih mestih. Skupaj s sošolko Vido sva se praktično usposabljali v kozmetični kliniki 4. DIMENSIJA, kjer sva večino časa delali s kozmetičarko Solveigo ali pa z mentorico Tereze. Spoznali sva njihov način dela, se naučili uporabljati nove aparate, izvajali masaže in nege obraza, se udeležili kozmetičnega sejma. Iz prakse sem si najbolj zapolnila zadnji dan, ko sem prevzela vse stranke ene izmed kozmetičark, ki ni prišla na delo. Tako sem se imela možnost izkazati, da sem sposobna dobro in uspešno izvesti kozmetično nego popolnoma sama.

Kljub vsakodnevnemu delu v salonu sem imela dovolj prostega časa, da

sem si ogledala prestolnico Latvije in naredila kakšno fotografijo – obiskala sem Latvijsko SNG opero in balet, Narodno galerijo, živalski vrt, kolidž v obmorskem mestu Jurmala, ogledala sem si znamenitosti kot so Kip svobode, Trije bratje, cerkev sv. Petra, katedrale

...

Spoznala sem, da so ljudje bolj zadržani, manj prijazni do turistov, angleščino pa obvlada le mlajša generacija. Vse skupaj me niti ni presenetilo, saj je tukaj še vedno prisoten ruski duh tako v kulturi kot v arhitekturi. Pa vendar sem spoznala nekaj ljudi, ki so popolno nasprotje prej opisanemu.

Čeprav sem živela še s štirimi dijaki v istem stanovanju, sem večkrat dobila občutek, da živim sama. Med seboj smo se laboranti in kozmetičarki družili zelo malo. Tu in tam smo spregovorili kakšno besedo, sicer pa smo si mesto ogledali vsak posebej, nakupovali in kuhali smo ločeno ... Ta nepovezanost je bila edina slaba stran nepozabne izkušnje, ki bi jo takoj še enkrat ponovila, le v drugem letnem času in z drugimi ljudmi.

Manca Mravlje, 4.Ka

(Šolsko leto 2016/17)

EKSKURZIJA V SARAJEVO

V sredo, 2. 11. 2016, smo se odpravili na pot proti Sarajevu. Peljali smo se mimo Banja Luke, kjer smo se ustavili in si na kratko ogledali mesto. Pot nas je vodila do mesta Jajce, ki ima prečudovite slapove. V večernih urah smo prispeli v Sarajevo in se namestili v hotelu Saraj. Naslednji dan je bila glavna tema zgodovina Sarajeva in Bosne. Najprej smo si ogledali »Tunel spasa«, kjer so se vojaki že med vojno skrivali pred sovražniki in po tunelu prevažali potrebne stvari za preživetje.

Z avtobusom smo se odpeljali do centra mesta in se dobili z lokalnim vodičem, ki nam je razkazal čudovito mesto Sarajevo. Ogledali smo si kraj sarajevskega atentata, ki se je zgodil 28. 6. 1914, ko je Gavrilo Princip ustrelil Franca Ferdinanda in njegovo ženo.

Kmalu zatem smo si ogledali še spomenik vojnim žrtvam 2. svetovne vojne - Vječna vatra, Gazi Husrevbegovo džamijo, mestno hišo - Vječnico, Svrzino hišo ter Baščaršijo, ki je srce in duša mesta s številnimi trgovinicami, burekdžinicami in čevapdžinicami. Zvečer pa smo se odpravili na razgledni stolp Avaz, s katerega smo videli nočno življenje Sarajeva.

Naslednje jutro smo se odpravili proti Mostarju. Naš prvi postanek je bilo mesto Konjic in nato še Jablanica, v kateri smo si ogledali muzej bitke za ranjence na Neretvi. Po ogledu muzeja smo se odpravili proti Mostarju. Videli smo staro mestno jedro in stari most, kjer se še danes izvajajo znameniti mostarski skoki. Po ogledu mesta smo se namestili v hotelu Ero, pojedli večerjo ter se odpravili v eno od največjih nakupovalnih centrov v Bosni.

Čeprav je bilo v Bosni zelo lepo in smo si ogledali veliko znamenitosti, je bil že čas, da se odpravimo domov. Na poti smo se ustavili še v obmorskem mestu Split. Tam smo si ogledali Dioklecijanovo palačo.

Ekskurzija nam je prinesla veliko novega znanja in nova prijateljstva. Pot ne bi bila tako zanimiva in poučna, če z nami ne bi bila voznik Rok in vodič Aleš. Zahvaliti se moramo še profesorjema Branku Lušini in Zdenki Dimnik za nepozabno potovanje.

Avtorice prispevka:

Elvina Garibović, Anesa Šabić, Nives Meterc, Ermina Šabić in Anamarija Tomić, 3. Fc

EKSKURZIJA V JUŽNO FRANCIJO, ŠPANIJO IN MONAKO

27. april – 1. maj 2017

27. aprila verjetno nihče od potnikov ni zatislil očesa, saj smo vsi komaj čakali, da se ob 4.00 odpeljemo z dvonadstropnim avtobusom, največjim v Sloveniji, proti Arlesu.

Čeprav smo bili vznemirjeni, nas je utrujenost premagala, da smo zatisnili oči do Italije. Tu smo še zadnjič »skočili« na družabna omrežja, saj večinoma nismo imeli možnosti uporabe interneta v tujini. A kar kmalu smo ugotovili, da ga ne bomo pogrešali. Po 12 urah smo v mestu Grasse obiskali parfumerijo Galimard. To je bil več kot odličen začetek potovanja. Imeli smo svojo vodičko, ki nam je v angleščini razložila vse od pridobivanja dišav do nosu, ki jih izbira. Nihče ni imel težav z razumevanjem, saj je naša voditeljica govorila zelo razločno in preprosto. Predvsem tisti, ki angleščine ne obvladamo dovolj dobro, smo bili zelo ponosni nase. Dobili smo veliko praktičnega znanja. Razložila nam je npr. razliko med toaletnimi vodami in parfumi. Pa ne samo tisto v ceni, ki jo že vsi poznamo. Parfum vsebuje od 15 % do 40 % esence (dišavnih sestavin) v 90 % alkoholu. Vonj parfuma zdrži zelo dolgo in je najdražji. Toaletna voda pa vsebuje od 5 % do 15 % esence v 80 % do 85 % alkoholu. Primerna je bolj za večerne priložnosti, ker vonj izgine precej hitreje. Po zaključku predstavitve smo se vrnili na avtobus. Med vožnjo smo lahko občudovali lepote Azurne obale. Tako smo le prispeli v francosko mesto Arles. Za večerjo nas je pričakal nepozabni »steak«, nato pa smo se odpravili v sobe. Sprva smo bili še optimistični, da si bomo ogledali televizijski program z dobro izbranimi

filmi, a so bili ti sinhronizirani v francoščino, zato smo kmalu zaspali.

Drugi dan smo se sprehodili po zgodovinskem mestu Arles. Sprva je bil starogrška kolonija, nato pa pripadal Rimljanom. Najbolj znan je iz časov rimskega cesarstva. Vidni so ostanki rimskega amfiteatra, gledališča, nekropole ... Vincent van Gogh je tu zaradi prelestne svetlobe ustvaril preko 300 umetnin. Sprehod po mestu je bil kot balzam za našo dušo. Ves čas smo hodili za slovensko zastavico odličnega vodiča Aleša, ki je bil z nami celotno ekskurzijo. Počasi smo morali kreniti naprej, a še prej smo ujeli pogled na reko Rono. V španskem mestu Figueres smo obiskali Dalijev muzej. Od daleč smo ga prepoznali po ogromnih jajcih na muzeju, ki predstavljajo plodnost. Salvador Dali je bil vsekakor poseben, inovativen umetnik, imel pa je tudi svojo muzo, ženo Galo. Nato smo se odpravili v španski hotel ob obali. Bil je ogromen in na začudenje smo v njem srečali naše sovrstnike iz Slovenije. Nekateri so se med sabo celo poznali. Res, kako majhen je ta svet.

Casa Batlo

Tretji dan smo spoznavali Barcelono. S prva smo se ustavili v Casi Batlo. Tako od zunaj kakor od znotraj je zelo razgibana, pisana, kar pravi Gaudí. Ustvaril jo je Antonio Gaudí, kot tudi Gaudíjev park. Vse v njej je zaobljeno, zvito. Sprehod po njej je kot sprehod po

pravljicnem gozdu. Nadaljevali smo po poteh Barcelone vse od ogleda mestne hiše, ostankov gradu in na koncu le prišli do ulice Ramble, z najlepšo tržnico na svetu. Spet tako barvito in edinstveno. Tu smo imeli veliko prostega časa. Sami smo odkrivali zanimivosti in okuse Barcelone. Tudi naše želodčke je potrebno kdaj napolniti. Njihovi znameniti tapasi nas niso pustili ravnodušnih.

Tržnica na Rambli

Predzadnji dan je bil deževen, a nič zato. Najprej smo se z avtobusom odpravili po zelo strmi cesti in prispeli v park Guell. Mislim, da smo vsi ujeli v svoje fotoaparate slike znamenite najdaljše klopi in kuščarja. Nato smo si ogledali še nedokončano katedralo Sagrada Familia. Že zdaj je prelestna, načrtovano pa je, da bodo z gradnjo zaključili leta 2026 ob 100. obletnici Gaudijeve smrti in ga tako počastili. Kot zadnjo veliko znamenitost smo si ogledali Camp Nou. Sama nisem ena iz med nogometnih navdušenk, a me je ta stadion preprosto osupnil. Veličina pokalov zloženih v dolgih steklenih omarah in pogled iz vrha stopnic na zelenico - če te to ne osupne, ti zagotovo vzamejo dih denarne vrednosti predmetov in prostorov.

In kot bi tlesknil s prsti, že je bil pred

nami zadnji dan. Ne vem, če si je kdo med nami res želel zapustiti to mesto. Ostalo je še na tisoče neraziskanih krajev, tudi špansko morje, v katerega nismo uspeli skočiti. Zaradi temperatur, vremena in časa.

Vendar se tu še ni vse zaključilo. Med potjo smo zavili tudi nad Monte Carlo, mesto bogatih. Te slike ne bom nikoli pozabila. Niti zvokov prestižnih avtomobilov, ki so peljali mimo nas.

Monako

Dolga pot je bila za nami in še pred nami. Vožnjo smo si popestrili z gledanjem filmov, ves čas pa je bilo čutiti prijetno vzdušje vse do prihoda v Ljubljano. Šele doma, ko sem legla v posteljo, sem se zavedala, da je konec. Konec čudovitega potovanja, ki nam je pustilo čudovite spomine in nova prijateljstva.

Avtorica: Tjaša Vozelj, 4.Fc

Mentorica: prof. Zdenka Dimnik

Fotografije: Katja Rihtar, 4.Fc

POTOVANJE PO ZANZIBARJU

Vse skupaj se je začelo na božično jutro. Pri nas je v navadi, da zjutraj odpiramo darila, ki jih je čez noč prinesel dedek Mraz. Tisto jutro je bil prostor pod smrečico nenavadno prazen. S sestro sva se približali in opazili dve ovojnici, narejeni iz božičnega darilnega papirja. Na eni je pisalo Tanja, na drugi pa Alja. Vsaka je odprla svojo. V njej je bila letalska karta. Z januarjem so se začele sladke skrbi, kje bomo stanovali, kako priti do otoka, kakšno vreme bo. Pa tudi resnejše, kot so veljavnost potnih listov, ustrezno cepljenje in kako se zaščititi proti malariji.

Dan odhoda, petek pred zimskimi počitnicami, se je vedno bolj bližal. Iz radovednosti sem se pozanimala o Zanzibarju in tamkajšnji kulturi. Izkazalo se je, da je otok mnogo več kot le peščene turistične plaže. Zaradi dolgotrajnega vpliva arabske kulture je večina prebivalstva muslimanske veroizpovedi. Ljudje so zelo tradicionalni in staromodni. Kot turist moraš spoštovati njihov način oblačenja in se mu prilagoditi. Nesprejemljivo se zdi, da bi ženska kazala rame. Zanzibar pa poleg bogate kulturne tradicije spremlja tudi pestra zgodovina.

Zadnji dan pred odhodom je bilo že vse urejeno. Potni listi so bili pripravljeni, tablete proti malariji smo vzeli, ročna prtljaga in potovalke so bile prav tako že pripravljene. Naslednje jutro me je ob štirih zjutraj zbudila budilka na telefonu. Odpravili smo se na pot. Najprej z avtom do letališča Marco Polo v Benetkah. Vse je teklo gladko. Tja smo prispeli pravočasno in teža prtljage je ustrezala. Poleteli smo do Istanbula. Od tam je sledil še let do Tanzanije, in sicer mesta Dar.

V trenutku, ko smo stopili iz letala, smo zaznali drugačno podnebje. Vлага

in vročina, čeprav smo pristali sredi noči. Na letališču so najprej pobrali potne liste vseh potnikov in naše prstne odtise ter nas posneli. Najverjetneje zaradi varnosti. Nato so ročno naredili vize ter nam potne liste vrnili tako, da so klicali po imenih. Na letališču smo ugotovili, da moramo na drugo letališče za lokalni let na Zanzibar. Šli smo do taksija, a so nas na vhodu na parkirišče pričakali oboroženi vojaki. Taksist nam je povedal, da so tam le zaradi sprejema predsednika. To lokalno letališče je bilo v zelo slabem stanju. Letalska karta je bila napisana kar na roko. Med čakanjem na let do Zanzibarja smo videli sprejem predsednika. Slišali smo streljanje topov, ljudje pa so plesali. Vse skupaj je spremljala glasba orkestra. Končno je prišel čas poleta. Vkrkali smo se na majhno letalo (sprejelo je le okoli deset potnikov) in leteli približno dvajset minut. Po pristanku smo takoj našli gospoda, pri katerem smo najeli avtomobil. Tam vozijo po levi strani, zato se je bilo na začetku zelo težko navaditi na njihov način. Sledila je pot do Kiwengwe, kjer smo stanovali v času potovanja. Na tej poti smo malce zašli, saj so tam ceste zelo slabo označene, pa tudi prometni znak redko srečaš. V pravo smer sta nas napotila domačina. Po prihodu v naše bivališče smo takoj šli do plaže, ki je bila rajska! Bel pesek, svetlo modro morje in rahel veter.

Naslednji dan smo se odpravili na sever otoka, v vas Nungwi, kjer naj bi bile najlepše plaže. Najprej nismo prišli na pravo plažo, vendar smo se odločili, da ostanemo. Ko smo se tam sprehajali, smo videli prizore iz vsakdanjega življenja. Ženske so iz morja pobirale alge, ki so bile lahko dostopne zaradi močne oseke. Nekdo je pripravljaj hobotnico, ki jo bo družina najverjetneje pojedla za kosilo. Spotoma smo spoznali domačina po imenu Tibu, ki je bil zaposlen v naravnem akvariju za želve. Predstavil nam je vas in lokalno

tržnico rib ter nas povabil v akvarij. Skupaj smo se dogovorili, da gremo z njim naslednji dan na izlet s čolnom do majhnega otočka Mnemba, kjer je najlepše območje za opazovanje koral, ki obdajajo celoten otok Zanzibar.

Ogledali smo si tudi naravni rezervat Jozani forest, kjer ima svoj življenjski prostor rdeča opica colobus. Ta vrsta opic biva le na tem območju. To je bilo vsekakor doživetje, saj se opice ne bojijo obiskovalcev in se jim lahko približaš. Tako smo si v prvem delu potovanja ogledali velik del podeželja. Najbolj zanimivo se mi je zdelo opazovati vsakdanje življenje, ki ga vidiš kar ob cesti, skozi okno avtomobila. Na ulicah je čez dan veliko ljudi. Veliko se lahko naučiš o njihovi kulturi. Videla sem mamo, ki je hodila po cesti in kar mimogrede svoji hčerki odtrgala sadež z drevesa. Nekateri otroci, oblečeni v uniforme, hodijo v šolo. Tisti, ki so še premajhni, pa se igrajo na pragu blatnih hiš kar s staro gumo kolesa ali pa s plastičnim vedrom. Ljudje med seboj trgujejo in prodajajo razne stvari, kot so sadje, obleke in drugo. Tudi mizarских delavnic ni malo, pa frizerskih salonov,

ki se močno razlikujejo od tistih, na katere smo navajeni. Glavna razlika, ki sem jo opazila, je, da se med seboj ogromno družijo. Večkrat lahko vidiš prizor, ko več odraslih sedi v senci pod drevesom in se pogovarja. Čeprav tam prevladuje revščina, so se mi ljudje zdeli srečni. V ozračju je posebno vzdušje harmonije in prijateljstva. Pogled v njihov način življenja te popelje do razmisleka o svojih vrednotah in o tem, kaj je pravzaprav pomembno. Glavno mesto Stone Town ima bogato zgodovino. Takoj, ko smo prispeli, sem začutila mestni vrvež. Povsod je bilo ogromno ljudi in prometa. Po ogledu manjšega dela mesta smo se odpravili na tržnico. Nakupovati tam je prava umetnost. Vsak ti ponuja svoje izdelke ali pa te vabi v svojo prodajalno. Nikjer ni napisano, koliko kaj stane. Za ceno moraš barantati. Po uspešno opravljenih nakupih smo se napotili proti anglikanski cerkvi, ki stoji na mestu nekdanje tržnice sužnje (slave market). Tam se nahaja tudi muzej, posvečen dogodkom, ki so se odvijali na otoku. Sužnje s cele Afrike so najprej pripeljali na Zanzibar, kjer so jih za tri dni zaprli v majhne sobe z nemogočimi razmerami in jih prodajali naprej za zelo majhne vsote. To obdobje zgodovine je tu predstavljeno zelo realistično in čustveno.

Ena izmed turističnih atrakcij je ogled farme začimb. Tu predstavijo vse začimbe, ki jih pridelujejo na Zanzibaru. Na primer cimet, vanilijo, poper, koriander in druge. Predstavijo pa tudi razne rastline. Mi smo poskusili tropsko sadje, kot so mango, banana in liči, naravnost z drevesa. Prav posebno pa je bil predstavljen kokos, saj je nekdo splezal čisto na vrh palme in odrezal nekaj kokosov, ki so popadali na tla. Ko je varno prispel nazaj, jih je pobral in nam jih ponudil. Cel čas pa si je prepeval neko afriško pesem. Prišel je čas odhoda. Čeprav se po

navadi po počitnicah veselim odhoda domov, tokrat ni bilo tako. Ta otok ima posebno energijo. Čas teče počasneje in vse se zdi tako brezskrbno. S cmokom v grlu sem sedla na letalo in skozi okno gledala vzlet, ki ga je spremljala misel: "Upam, da se vrnem!"

Tanja Ažman, 4. Fc

Internetno slikovno gradivo

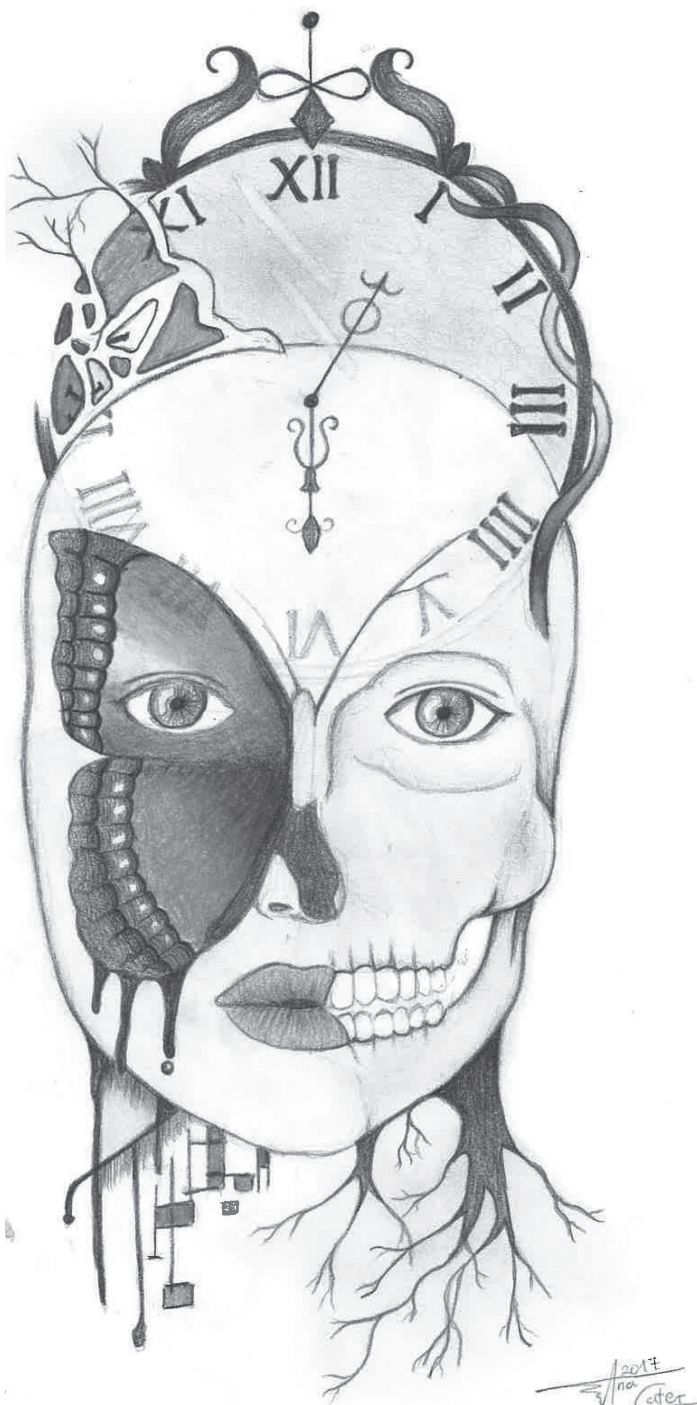
STROKOVNA EKSURZIJA

V četrtek, 13. aprila 2017, smo 2. Za in 2. Zb odšli na strokovno ekskurzijo v podjetje Interdent.

To je družinsko podjetje, ki sta ga leta 1978 ustanovila Barbara in Iztok Zagožen. Ukvarjajo se z izdelavo materialov in opreme za zobotehnične laboratorije. Proizvode tržijo v več kot 60 državah po svetu. Podjetje ima svoje "veje" še na Češkem, Slovaškem, Hrvaškem, v Srbiji in Makedoniji.

Zjutraj smo se ob 7.30 zbrali pred šolo, nato smo odšli na avtobus in se najprej odpeljali v Gornji Grad, kjer ima Interdent svojo proizvodnjo in skladišče. Pokazali so nam, kako izdelujejo vosek, dentalno zlitino in vložno maso. Nato smo odšli v Celje, kjer je sedež podjetja. Popeljali so nas po njihovih prostorih, in sicer v zobotehnični laboratorij. Zobne nadomestke so izdelovali zaposleni in študenti iz tujine, ki so bili na praksi. Nato smo odšli v stomatološko ambulantno. Tam upravljajo razna izobraževanja za stomatologe in zobotehnike. Potem smo odšli v laboratorij, kjer imajo štiri Cad/Cam naprave in 3D-tiskalnik, s katerimi izdelujejo zobne nadomestke. V laboratoriju dva zaposlena na računalniku oblikujeta protetične nadomestke, nato rezkalni aparat po ukazih naredi izdelek, kakršnega si je zamislil zaposleni.

v Celju poteka veliko izobraževanj za stomatologe in zobotehnike, ki pridejo na seminarje tudi iz drugih držav. Po ogledu smo odšli se v Mercator center, kjer smo si kupili malico in se odpeljali nazaj v Ljubljano. Ta ekskurzija je bila poučna in menim, da smo izvedeli nekaj novih stvari o materialih, s katerimi v šoli izdelujemo naše izdelke.

Nejka Otorepec, 3. Zb

Ana Čater, 2. Kb

KO PREGOVORI SPREGOVORIJO

rr

rr

Ana Snoj, 2. Zb

rr

rr

rr

rr

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVEŠA

Star ljudski pregovor pravi, da jabolko ne pade daleč od drevesa. Večkrat se to opazi na izgledu, saj so si družinski člani po videzu podobni, imajo enako barvo las, oči, enake obrazne poteze in mimiko. Sama sem to izkusila tudi v življenju, saj sem čisto podobna svoji mami, po karakterju pa sem najbolj podobna očetu.

Moj oče je že od rane mladosti oboževal stvari z motorjem. Rad je raziskoval avtomobilski motor, razstavil vsako stvar, jo dobro preučil in tudi sestavil nazaj. Ker so ga mehanične zadeve zanimale, se je odločil tudi za srednjo šolo v tej smeri. V prvem poizkusu je opravil tudi izpite B-kategorije, A-kategorije, kasneje še izpita za kategoriji C in E. vse življenje, odkar je zaključil srednjo šolo, zavzeto popravljala razne motorje, podvozja in vse ostale stvari, še raje pa jih vozi.

Bila sem stara okoli osem ali devet let, ko je iz službe pripeljal tovornjak, nad katerim sem pokazala veliko navdušenje. Vedno raje sem se v njem prevažala in kmalu zatem sem pokazala zanimanje za poklicnega šoferja. Vsa leta sem očeta spremljala v njegovi delavnici, kjer je popravljala avtomobile in ko sem dopolnila petnajst let, mi je dovolil sesti za volan. Bila sem čisto navdušena in sam mi je povedal, da je tudi on vedno z veseljem sedel za volanom. Edina od treh otrok v družini sem pokazala veliko zanimanje ne le za vožnjo, temveč tudi za stvari, ki so v avtomobilu in ga poganjajo.

Kmalu je prišel čas, da se odločim za srednjo šolo. Srce me je vleklo v avtomehanično delavnico, za volan tovornjaka in avtomobila, glava pa mi je ves čas govorila, da to ni poklic primeren za dekle, da si vsa družina

želi spodobno hčerko in vnukinjo, zato sem se odločila za popolnoma drugo smer izobraževanja.

Malce sem nesrečna, vendar čez vikende vseeno počnem, kar me veseli, kolikor mi to le uspeva. Konec koncev le nisem bila jabolko, ki bi padlo daleč od drevesa.

Klara Pivk, 2. Ka

ČE GREŠ NA DUNAJ, PUSTI TREBUH ZUNAJ

V sedmem razredu osnovne šole smo odšli na ekskurzijo na Dunaj. Ko smo imeli nekaj prostega časa, smo s sošolkami odšle na kavo v samo središče mesta. Kava je bila dobra, ko pa je prišel račun, smo doživele neprijetno presenečenje. Skodelica kave nas je stala skoraj šest evrov! Čeprav so nas starši opozorili na razlike v cenah, se vseeno nismo mogle načuditi številki, zapisani na dnu papirja. Plačale smo in odšle. Do konca ekskurzije pa smo se izogibale kavarnam in gostilnam in se držale zgolj trgovin s spominki. Čeprav nismo ostale lačne, mi je po glavi vseeno hodil pregovor: »Če greš na Dunaj, pusti trebuh zunaj.«

Martina Hrenko, 3. Ka

ZAREČENEGA KRUHA SE NAJVEČ POJE

Ta frazem lahko sama zase zelo pogosto potrdim. Velikokrat neko stvar rečem, obljubim in trdim, a se na koncu izkaže, da storim ali pa se mi zgodi prav to, v kar sem bila prepričana, da se ne bo nikoli zgodilo.

Pogosto na primer po kakšnem prepiru s prijateljem ali prijateljico rečem, da mu oziroma ji te napake, tega dejanja ali le te besede ne bom nikoli oprostila. Ampak prav vedno naredim nasprotno, kot rečem. Tudi, če tega res ne bi smela storiti. Ljudje pa, na žalost, mojo slabo lastnost hitrega odpuščanja velikokrat tudi izkoriščajo.

Sama pri sebi vem, da bi bilo včasih res bolje, da nisem tako prepričana v to, kar rečem ali obljubim, ker vem, da bom po vsej verjetnosti naredila ravno obratno od tega. Kot pravi frazem: »Zarečenega kruha se največ poje.«

Anja Kotnik, 3. Ka

MI O VOLKU, VOLK IZ GOZDA

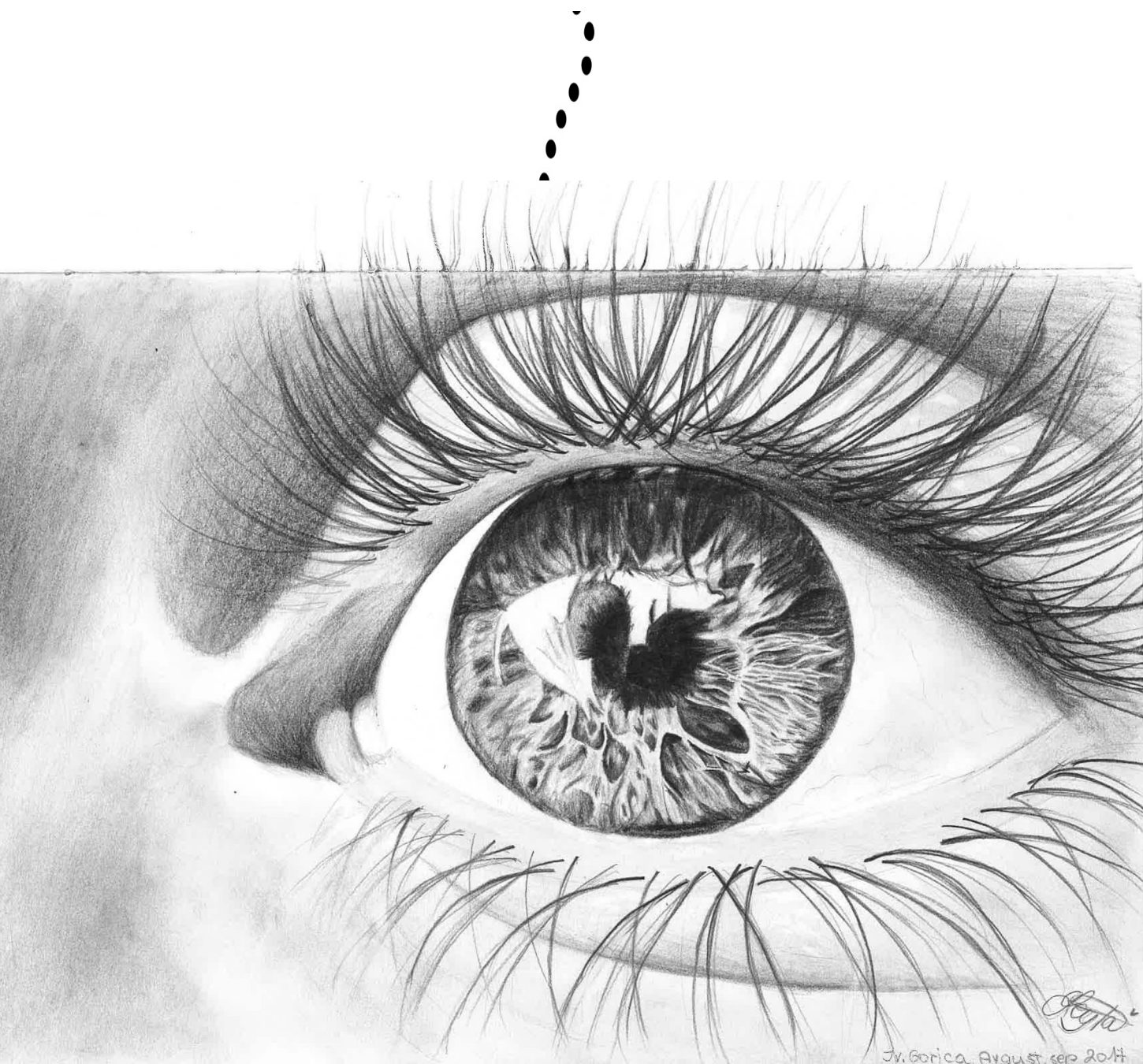
S prijateljico sva se pogovarjali o tem, kako bi bilo lepo, če bi se eden izmed naših starih članov vrnil v naš klub in zopet začel s treningi. In ravno ko sva o tem premišljevali, nama je poslal sms-sporočilo. V njem je zapisal, da si po tako dolgi odsotnosti res želi priti med nas. V tem primeru prav zares lahko rečem, mi o volku, volk iz gozda.

Tea Forsthuber, 3.Ka

Ana Čater, 2. Kb

SKOZI ODPRTE OČI

Leyla Hassaballa Abdou, 1. Zb

LJUBEZEN JE

Ljubezen dojemam kot neko močno silo, posebno, če je obojestranska. Pa vendar je razlika med zaljubljenostjo na začetku odnosa, in kasnejšo, ki temelji predvsem na spoštovanju do druge osebe.

Zaljubljenost je ljubezen, ki se je »pravkar« rodila, zato mislim, da je prav, da poskušam izživeti svojo ljubezen na najbolj nor način. Nikoli noče upoštevati nasvetov okoli sebe in vedno hodi po najbolj nenavadnih poteh. Ko ji uspe prehoditi začetno pot, se poda na bolj umirjeno. Takrat začne upoštevati modrosti in nasvete svoje okolice in tudi sama se ne dojema več na tako močan način.

Ljubezen lahko obstaja, če ni prisiljena. Torej jo je potrebno znati dajati in sprejemati. Če sam nisi ljubljen ali ne ljubiš, ni ljubezni. Ljubiti pomeni, da hočeš osrečiti drugo osebo. Na prvo mesto vedno postaviš drugega. Pomembno pa je, da se za ljubezen odločiš svobodno. Biti ljubljen - je sprejemanje dejstva, da te druga oseba ljubi. Pomeni, da na spoštljiv način sprejemaš vse, kar je povezano z »vama«. Poljub, skupno preživljanje časa, »slabih« trenutkov.

Ljubezen mora priti sama ... potem obstaja, je močna in nora!

Eva Svetlin, 2. Za

ČLOVEK, KI SE NE ZNA SMEJATI, JE NAJVEČJI REVEŽ

»Človek, ki se ne zna smejati, je največji revež« pravi Tone Partljič, avtor komedij Ščuke pa ni in Ščuke pa ne. V svojih komedijah piše o preprostih, vsakdanjih stvareh, skaterimi se ni težko poistovetiti. Tako je ena izmed glavnih tem zabava oziroma brezskrbnost ljudi ter njihova medsebojna ljubezen, na drugi stran pa, kot protiutež, postavi spore, konflikte in razlike v mišljenju. Lahko bi torej rekla, da sta komediji Ščuke pa ne in Ščuke pa ni komediji o odnosih.

Družbeni odnosi so nekaj zelo pomembnega, pravzaprav smo ljudje zelo odvisni drug od drugega in to se kaže na vseh ravneh. Če imamo z ljudmi dobre odnose, se to odseva tudi v naši samopodobi in še marsičem drugem. V te odnose so vključeni tudi službeni odnosi. Tako lahko spremljamo sodelavce v obeh »Ščukah«.

Zgodba se začne in vseskozi odvija v prostorih šeste podružnice radia Center, katere direktor je Kremžar. Tu delajo tudi njegova žena, novinarka Matilda, Helena, Kadivec, Klander in kasneje tudi Klandrova žena. Odnosi med liki so dvolični. Ko prejmejo nagrado za najhomogenejši kolektiv, so zelo srečni, pojejo pesmico o tem, da se imajo radi in skupaj sanjajo, kako bodo denarno nagrado porabili. Kmalu za tem se jim pridruži bistveno drugačen lik, novi praktikant Peter. Ta je še precej mlad in zdi se mi, da ni tako veseljaške narave. S seboj prinese pismo, v katerem piše, da morajo izbrati najbolj pridnega delavca, ki bo dobil dodatno nagrado. Takrat je konec pesmi o ljubezni, saj jo vsak hoče in privošči le sebi. Imajo več glasovanj, a ne izberejo zmagovalca. V Petru vidijo priložnost, da zmagajo,

zato ga vsak hoče pridobiti na svojo stran. Peter to sprevidi in odide, ostali pa ugotovijo, da z nagrado ne bo nič.

Preden Peter odide, jih primerja z debelimi mastnimi krapci v mlaki. Pravi tudi, da so hudobni in leni. Partljič je s temi besedami izrazilo metaforično, a povsem realistično, predstavil družbo. Osrednji dramski konflikt nam razjasni celotno sliko. Na začetku je kolektiv, uspešen, homogen. Vsi se dobro počutijo, se imajo radi. Med njimi so morda manjša zbadanja, a nič resnega. Potem nastopi paradoks.

Najhomogenejši kolektiv mora izbrati najboljšega posameznika. Takrat se pokaže, da so resnično »krapci«. Matilda hoče denar, ravno tako tudi Klander in Kadivec, čeprav slednji ni tako zagret. Kremžar in Kremžarjeva sta še posebej bojovita. Peter - ščuka pade v ta nered. Nedolžen, mlad, naiven. Na koncu jih z razumevanjem zapusti, ker ščuka le moti krape, zato jo je potrebno odstraniti.

Tudi v drugi komediji Ščuke pa ne je situacija podobna. Kremžar odda svoje direktorsko mesto bivšemu praktikantu Petru. Nato zaveje nov veter. Peter, ščuka, se hoče boriti za resnico. Hoče prenoviti radio, narediti senzacijo. Sodelavci se mu skrivoma posmehujejo. Menim, da je Peter morda prikazan z rahlo ironijo, saj v svojem boju za resnico kar malo pretirava. Ko ustanovijo Telefon resnice, ideja ne obrodi sadov in Petrovo prizadevanje se znova izniči. Postane nepomembno. Tako je ščuka spet odstranjena iz akvarija krapov.

Torej tudi v drugem delu medčloveški odnosi niso iskreni. Vsakomur je namreč mar le zase. Tako je Matildi pomembna le višja plača, Kadivec in Helena »se gresta« tajno romanco, Klander se zdravi zaradi alkohola (in tudi ozdravi), Kremžarjeva pa še lastnih

sporov ne moreta rešiti. Tako so vsi prezaposleni s seboj, da bi lahko Petra poslušali in podprli, pa tudi vredno se jim ne zdi. Tudi oni, ki bi se morali postaviti »za svojega«, tega ne storijo. Ravno tako ga tudi ne prepričajo, naj ne ustanovi Telefona. Vsa iskana resnica pade v vodo, saj kakor pravijo sami, v »naših« odnosih ne more biti le resnica. Odnosi med delavci v drugi komediji morda le niso tako slabi, kljub stalnim zbadanjem, lažem in prikrivanju. Rekla bi, da jim je res mar le zase, a vsaj ne poskušajo nikogar sabotirati. Odnos do Petra pa ni več izkoriščevalski, vsaj ne tako izrazilo. Se mu pač le posmehujejo, ga ne spoštujejo in ga ne sprejmejo medse. Ščuka v mlaki krapov ni dobrodošla. Nikoli. In lahko bi rekla: Mi se imamo radi, radi, radi, kadar smo tu le krapci. Pa še to ne. Ščuke ... Te pa bolje, da ni zdraven.«

Ta aktualna zgodba, s katero se tudi sama poistovetim, se odvija prav na vsaki šoli, na vsakem delovnem mestu, v vsakem okolju. Vsak zna biti krap, a le peščica ljudi ima dovolj poguma, da so ščuka.

Torej o takih in drugačnih odnosih je v tej zgodbi pisal Tone Partljič. Rodil se je 5. avgusta 1940 v Mariboru. Obiskoval je nižjo gimnazijo ter diplomiral iz angleščine in slovenščine. Ukvarja se je z mnogimi stvarmi in se seveda še danes. Bil je celo politik, a kakor je rekel: »Moja duša in moje srce nista za mikrofonom, pač pa za pisalnim strojem.« Svojo pripadnost pisanju je dokazal z mnogimi deli. Veliko se zgleduje tudi po Ivanu Cankarju. Celotna imena iz obeh »Ščuk« je dobil iz Cankarjevih del. Sicer piše o povsem običajnih, aktualnih stvareh in nekateri ga imenujejo celo za ljudskega pisatelja. Prejel je mnogo nagrad, tudi Prešernovo. Nekatera njegova dela so doživela filmsko podobo.

Zaključila bom z mislijo: »Nikoli ne

smeš reči, da te je strah, ker strah postane zato nekaj velikega in misli, da te lahko premaga.« To misel sem prebrala v knjigi italijanskega avtorja z naslovom Nikoli ne reci, da te je strah. In to drži. Tako kot je bil pogumen Peter, ko je sledil svojim sanjam in jih skušal uresničiti, moramo biti pogumni tudi sami in ne smemo dati prostora strahu. Pogumno moramo krepiti medčloveške odnose in iz ščuke ne smemo še sami postati krapci.

Neža Kastelec, 3. Fc

OSTALA BOM ZVESTA SEBI IN SVOJIM CILJEM

Mislim, da je v življenju pomembno, da si zastavljamo cilje, ki so dosegljivi, da niso le sanje. S trudom, zaupanjem vase in vztrajnostjo pa jih dosežemo.

Tudi sama imam trenutno cilj uspešno zaključiti srednjo šolo in se vpisati na fakulteto. No, ni pa to moj edini cilj. Moj največji je zagotovo, da se uspem izobraziti za poklic, v katerem bom uživala in ga z veseljem opravljala v življenju, to je poklic kozmetologinje. To je moja želja že od drugega letnika srednje šole, ko sem se prvič srečala s predmetoma kozmetični izdelki in splošna kozmetologija, v katera sem se "zaljubila". Že od samega začetka se zelo rada učim ta dva predmeta, predvsem pa uživam pri praktičnih vajah v laboratoriju, kjer sem sama naredila svoje prve izdelke. Ko sem izvedela, da obstaja študij kozmetologije, sem vedela, da si to želim študirati in to tudi postati. Zavedala sem se, da bo potrebno veliko trdega dela za odličen uspeh, s katerim bi si odprla pot na Fakulteto za farmacijo. Tako se že štiri leta pridno

učim in trudim za dosego cilja, ki mu ostajam zvesta in popolnoma predana.

Letos bom zaključila šolanje, tu, na Srednji šoli za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo, ki mi je odprla nov pogled na svet, dala veliko znanja in pokazala smer v življenju, kateri sledim že štiri leta. Z veliko željo in upanjem se bom vpisala na fakulteto, tam pa si bom postavila nov cilji in tako tudi naprej v življenju. Kajti življenje brez cilja zame ne bi imelo prave vrednosti.

Manca Mravlje, 4. Ka

(Šol. leto 2016/17)

V PRIMEŽU DRUŽBE

Beseda družba je definirana kot velika množica različnih družbenih skupin, katerih pripadniki se med seboj razlikujejo po narodnosti, veri, spolu in prepričanjih. Vsak posameznik je sestavni del družbe, od katere veliko pričakujemo. Ravna se po načelih posameznih družbenih skupin, saj v nasprotnem primeru pride do trenj med njim in drugimi pripadniki. Toda kaj se zgodi, ko se posameznik tem načelom upre?

Ljudje smo razviti v smeri racionalnega razmišljanja, katerega so nekateri bolj sposobni kot drugi. Borimo se za svoja prepričanja, bodisi slepo prevzeta s strani večine ali pa oblikovana samostojno v naših glavah. Ko se ravnamo po načelih družbe, moramo vedeti, da ima le-ta svoje negativne plati in omejitve glede izražanja svojega mnenja. In tako lahko, v primeru nasprotovanja, pride do scenarija, ki zgleda nekako takole:

Posameznik, poln idej in zamisli, ki

so drugačna od mišljenja njegovih vrstnikov, svoje zamisli deli s skupino. Ena možnost je, da družba te zamisli sprejme; v tem primeru pride do razvoja in posameznik je začetnik novega gibanja. Če pa družba teh idej ne sprejme, ali se jim celo upre, se posameznik počuti napadenega in diskriminiranega. Ne ve, kam spada, saj ne najde sebi enako mislečih ljudi, ki bi ga razumeli in z njim sočustvovali. Tu se pojavi problem, ko se posameznik začne zatekati v svojo domišljijo, ki mu je bolj všeč kot resnični svet; ta se mu zdi krut in hladen. Želi si razumevanja in uresničitve svojih želja, a mu okolica ne dopušča, zato se od nje odmika ali pa se ji upira.

V primeru odmikanja ga družba izolira, saj se je izpostavil kot šibki člen, kakršne je evolucija vedno eliminirala z namenom preživetja močnejših. Posameznikova samozavest znatno pade, njegove ideje pa za večno ostanejo ujete v njegovi glavi, saj se boji ponovne zavrnitve. Počuti se manjvrednega in osovraženega, iz česar se lahko v najhujših primerih rodi depresija, ki lahko vodi v posameznikov tragičen konec. Takih ljudi je veliko, a jih zaradi njihove izoliranosti in tišine sploh ne opazimo, saj smo preveč osredotočeni na široko razširjene ideje, ki so s strani družbe sprejete in ovrednotene kot pozitivne za razvoj človeštva. A kaj če se motimo? Kaj če bi ti odstranjeni posamezniki, ki smo jih iz družbe umaknili zaradi njihovih, z našimi načeli neskladnih prepričanj, lahko povzročili revolucionarne razlike v mišljenju ljudi in s svojimi idejami izboljšali svet? Nikoli ne bomo vedeli, saj so taki posamezniki prisilno umaknjeni v senco večine, ki slepo sledi svoji vodji in sploh ne pomisli na samostojno razmišljanje in aktivno spreminjanje mentalitete ljudi v pozitivnejšo smer. Njihov glas je tih ali pa sploh več ne obstaja, saj smo jih s svojo glasnostjo preko socialnih

medijev in vsakdanjih pogovorov nezavedno prikrajšali za njihove pravice do prostega izražanja mnenja in aktivnega sodelovanja v družbi in njenem razvoju. Po določenem času se ti ljudje navadijo na svojo pozicijo in se ne želijo več izpostavljati, čeprav jih to stane sreče in volje do življenja.

Kaj pa če se posameznik upira? To vodi v nesoglasja in revolucionarne boje, tako verbalne kot, v ekstremnih primerih, tudi fizične. Tak posameznik si zaradi svoje drugačnosti, v nasprotju z izolirano osebo, močno želi izstopati. Bori se za svoja načela, ki jih glasno predstavi pred množico tako imenovanih ovac, ki slepo sledijo pastirju. Nasprotovanja s strani večine so zanj le spodbuda za nadaljevanje širjenja idej, pa naj bodo te po mnenju večine še tako sporne. Tak človek ima neverjetno sposobnost privlačiti enako misleče pripadnike, saj njegova karizma in pogum ljudi očarata in jih spodbudita k sodelovanju. Tako se lahko razvije novo gibanje, ki preglaši glasove in slepe trditve množice, ki ne zna razmišljati s svojo glavo in se v etičnost svojih načel niti ne pogloblja. Toda uspeh ni zagotovljen; velikokrat so tudi pogumni in drzni posamezniki umaknjeni na rob družbe, ki jih obravnava kot upornike in kriminalce. Edina razlika tu je, da taki ljudje ne izgubijo upanja in svoje ideje ter prepričanja še vedno kričijo s stolpnic, čeprav so s strani prejemnikov nezaželeni in osovraženi. Toda tudi ta pogum ima svoje slabosti; rezultat sestavljata jeza na svet in njegovo delovanje ter sovraštvo do sočloveka z drugačnim mnenjem. Svet je za njih na nek način smetišče, ki ga je treba očistiti slabih ljudi in prepričanj.

In najbolj žalostna stran tega? Mi vsi smo družba. Mi vsi sodelujemo v diskriminaciji drugače mislečih in jih odmikamo na rob, stran od nas, ali pa jih negativno izpostavimo pred množico in jih s tem osramotimo. Mi

vsi smo odgovorni za razvoj tega sveta in kot celota vplivamo na posameznika, čeprav se tega ne zavedamo. Mislimo, da delamo dobro, toda kaj če ne? Kaj če živimo v zmoti in so naša načela napačna, neetična?

Družba človeka, ki se hoče vanjo vklopiti, psihično deformira. Odvzame in preoblikuje njegovo mišljenje in navade, posameznik pa, v želji po sprejetosti, to dopusti in sprejme kot normalno. Tudi sama imam izkušnje s tem, z deformacijo mojih misli in zadrževanjem le-teh zase v želji po vzdrževanju miru v skupinici ljudi, ki so me obkrožali. Vedela sem, da so moja prepričanja glede kontroverznih, aktualnih tem zelo drugačna od njihovih, zato sem jih raje zadržala zase, saj nisem hotela ustvariti iskre, ki bi zanetila ogenj. Vse, kar sem lahko naredila in kar sem si upala, je bilo poslušanje njihovih neverjetno zastarelih prepričanj, vse od seksističnih pripomb do nacističnih prepričanj, kar se tiče rasizma in homofobije. Nezavedno so me pripravili do tišine. In ko sem končno zapustila to toksično skupinico, sem začela aktivno iskati ljudi, s katerimi bom lahko spregovorila o stvareh, o katerih prej iz strahu in previdnosti nisem mogla; in imela sem srečo. Iz tihe, nesamozavestne, prestrašene punčke sem prerasla v glasno in odločno osebo, ki svoje mnenje ponosno izrazi, pa naj bo to še tako nekompatibilno z mentaliteto osebe, s katero govorim. A vseeno pazim, da sem razumevajoča in odprta, saj vem kako je, ko nekdo zatira tvoje mišljenje in ga označi za ničvrednega.

Ljudje se vsak dan spopadamo s seksizmom, rasizmom, šovinizmom, homofobijo in drugimi »aktualnimi« temami, a ne vidim veliko posameznikov, ki bi se proti temu vsemu borili. Zakaj? Ker jim ljudje okoli njih ne dopuščajo, ker negativno vedno preglasi pozitivno, ker se ljudje preko socialnih medijev

hranimo s slabimi novicami, zato da se bolje počutimo glede svoje trenutne situacije, in take zlate izjeme človeštva ne pridejo do besede, ki bi bila dovolj glasna za drastično spremembo. Edini način za spremembo je glasno nastopanje v socialnih medijih in na javnih območjih; dobri ljudje drugače ne pridejo do izraza, ki si ga zaslužijo, še posebej zato, ker je za to pomembno zbrati ogromno skupino enako mislečih ljudi, ki pa si ne upajo vedno izstopati, saj se, kot sem omenila že prej, bojijo zavrnitve in trenj s strani večine. Zato se redko zgodi, da se ustvari gibanje, ki bi bilo dovolj glasno in odločno in bi prineslo spremembe, kar se tiče mentalitete množice. Pa tudi če se ustvari gibanje, njegov uspeh ni zagotovljen; ljudje se bojimo novih idej, ki bi bile lahko revolucionarne. Zelo neradi slišimo, da se nekdo z našim mnenjem ne strinja, in težko prebavimo poraz. Tako vztrajamo pri svojih načelih, ki smo jih slepo prevzeli s strani večine, in niti ne pomislimo na to, da najbrž sploh nimamo prav.

Družba je do posameznika kruta in hladna, še posebej če je ta posameznik na kakršen koli način drugačen, bodisi vizualno ali psihično. Redki so ljudje, ki z njim simpatizirajo in ga v njegovi drugačnosti podpirajo. Znano dejstvo je, da skozi življenje boljše priležeš, če se zliješ z okolico, poteptaš vse, kar te definira, in prevzameš vedenjske oblike in mišljenje množice, ki te ima zaradi tega bolj rada in se ti bolj ukloni. Tako imaš več bonitet kar se početja tiče, a hkrati izgubiš sebe kot unikatno osebnost. Ta bi morala izstopati zaradi svojih neverjetnih in neponovljivih značilnosti, ne pa se kot del mozaika vplesti v monotono množico, ki te nikoli ne bo cenila.

Vsak človek bi moral imeti pogum izstopati, a taki primerki so redki. Vsak bi moral opustiti mišljenje, da ga bo okolica sprejela le, če se ji bo podredil

in slepo sledil njenim navodilom. Vsi smo izjemni, v primežu družbe pa ali izgubimo sebe v želji po pripadnosti, ali pa smo zaradi vztrajnosti okoli svoje drugačnosti zatirani in izločeni. Oba spektra sta grozna, a ni treba, da je tako. Vsi smo odgovorni za razvoj družbe, ki jo lahko aktivno spreminjamo z vsakim svojim dejanjem, z vsako lepo besedo, z vsako izraženo idejo. Kot posamezniki ne moremo spremeniti mentalitete večine. A če začnemo pri parih ljudeh, ki nas obkrožajo, imamo moč razširiti pozitivnost v širše kroge in tako doseči glave ljudi, ki bi jim prijala kakšna sveža, novodobna misel. Sposobni smo vsega, kar si lahko zamislimo, le če opustimo vse, kar so nas naučili naši predhodniki in s samostojnimi, bistrimi glavami stopimo pred množico in povzdignemo glas kot združena enota, ki želi svet popeljati v boljšo prihodnost.

Od vas je odvisno, kako boste to besedilo razumeli. Lahko, da se boste še naprej bali izstopati in boste, kot jaz še ne dolgo nazaj, vse zadržali zase in to kasneje obžalovali. Lahko pa da vas bo spodbudilo k oblikovanju sebi lastnega načina mišljenja in izražanja le-tega. Izbira je vaša, a sem močnega mnenja, da potrebujemo več ljudi, ki imajo pogum se zavzeti za to, v kar verjamejo, ne glede na odziv drugih. V primežu družbe smo vsi ranljivi in pod pritiskom, da se prilagodimo, a temu se lahko z zadostno količino vztrajnosti in samozavesti upremo. Seveda so lahko posledice absolutno porazne, a kako lahko vemo, če ne poskusimo? Kako lahko zagotovo trdimo, da ne bomo sprejeti, če molčimo? Mati narava nam je podarila dar govora; uporabimo ga za izboljšanje tega sveta in ustvarjanje boljšega okolja za naše potomce.

Asja Križman, 3. Ka

INTERNETNI PRIJATELJ

Internet. Mesto polno socialnih omrežij, preko katerih se lahko povežeš s prijatelji, znanci ali sorodniki. Potem pa so tu tudi internetni prijatelji, tisti, ki jih v živo ne poznaš, čeprav imaš morda občutek, da jih. Starši in učitelji ponavadi opozarjajo na nevarnost, ki preži na nas na internetu. Ljudje, ki se pretvarjajo, da so nekaj oziroma nekdo, kar niso. »Prijatelj se ne spozna na internetu.«

Mogoče je to res, v mojem primeru pa ni bilo tako. Nekje na internetu sem spoznala prijatelja. Pogovor sva kot popolna neznanka seveda začela povsem običajno, s tistimi neizbežnimi vprašanji-ime, starost, spol, kraj bivanja, nato pa tista dolgočasna in pogosta na začetku vsakega pogovora- kako si, kaj delaš in tako dalje. Mislila sem, da bo to le še eden od tistih običajnih pogovorov, ki se jih sčasoma naveličaš in pritisneš tisti mali kvadrček, na katerem piše »STOP« in vaju po vsej verjetnosti loči za vedno. Vendar v tem primeru ni bilo tako. Pogovor je bil globji. Bolj zanimiv. Že čez nekaj časa sem imela občutek, da to osebo poznam. Hotel je, da ostaneva v stikih. Vedno jaz prva rečem za ime, da si najprej pogledam profil ter se nato odločim, ali bom to osebo dodala ali ne (glede na to ali je na profilu kaj čudnega). Dodala sem ga in takoj me je sprejel. Pogovor je tekla naprej, kmalu sem ga bolje spoznala, ugotovila, da ima težave, a me to ni motilo. Nekako nasprotno. Všeč mi je bilo, da mi zaupa, ceni moje mnenje in pomoč. Pogovarjala sva se iz dneva v dan, po cele dneve. Starši so govorili, da sem preveč na telefonu, kar je bilo res, a je bila tista oseba na drugi strani tako zelo pomembna, da jih nisem poslušala. Bil je drugačen od mojih drugih prijateljev, ki so bili tako monotoni in katerih največja skrb je bil nov telefon vsako leto, kam gredo na

Ana Snoj, 2. Zb

Ana Čater, 2. Kb

Ana Snoj, 2. Zb

morje, kdaj gredo nakupovat itn.

Pogovori so bili lahko najbolj običajni, lahko pa so bili tudi zelo posebni in osebni. Vsako temo sva predelala do konca, si izmenjala taka in drugačna mnenja in se kljub občasnim nestrinjanjem nisva prepirala. Posvetil se je vsaki moji najmanjši težavi in mi pomagal, čeprav je imel sam veliko resnejše. Imela sva mnogo internih šal, ogromno vzdevkov in neskončno pogovorov.

Je eden tistih prijateljev, ki jih moramo ceniti in jih ne smemo zapustiti, saj jih ni veliko.

Larisa Redžepović, 3. Fb

BESEDE ...

Besede so, kot že vsi vemo, zelo pomembne, in se uporabljajo v različne namene. Lahko nas prizadenejo, navdihnejo, osrečijo, prestrašijo ...

Večina besed, ki mi jih je bilo izrečenih, me je osrečila. So bile pa tudi besede, ki so me tako potrle, da se več dni nisem pobrala.

Videla sem, kaj lahko ena sama beseda naredi človeku, kaj šele več njih. Besede so, kot nam govorijo že od rojstva, bolj boleče od udarca, s čimer se čisto strinjam. Ne spomnim se, kdaj sem nazadnje jokala zaradi udarca; najbrž v tretjem razredu. Toda besede? Zaradi teh sem bila potrta še prejšnji vikend. Udarac je površinski, in se hitro pozdravi, lahko ostane modrica ali rana. Besede pa se zasidrajo globoko v našo psiho in nas preganjajo, dokler se jih ne naučimo ignorirati ali celo izgnati ... toda to lahko traja mesece, ali pa celo leta. Odpornost telesa je relativno lahko doseči, toda uma? Spomnim se dogodka iz tretjega razreda, ko mi je sošolec rekel, da sem debela. Zdrznila sem se, ga grdo

pogledala in šla stran. Moja ignoranca pa ga ni ustavila. Oh, ne, ne. S še večjim veseljem me je zbadal vsak dan med šolskimi odmori. Minili so tedni, meseci. In osem let stara Asja je, kot vsaka žrtev dolgotrajnega verbalnega nasilja, sčasoma začela verjeti v zbadljivke. Doma nisem nikomur povedala za to, ni se mi zdelo vredno. Toda vsakič, ko sem se pogledala v ogledalo, sem videla debelo punčko z zalitimi lici. ... To je moja izkušnja z besedami. Zelo negativna, ampak ljudje se ne zavedajo učinka besed, ko jih izrečejo.

Asja Križman, 3. Ka

SREČA. SREČA? SREČA!

Meni pomeni to, da se počutim posebno. Nekomu drugemu lahko srečo predstavlja denar, ljubezen, neko dejanje, dogodek ...

Seveda smo srečni, ko se zgodi ali dogaja nekaj nepopisnega, nepozabnega! Osrečijo nas lahko že najmanjše reči. Danes se ne počutim najbolje v svoji koži, kar pa ne pomeni, da nisem srečna. Osrečuje me misel na to, da bo mogoče jutrišnji dan mnogo lepši. Seveda ni ravno preprosto pisati o sreči, če je ta trenutek ne doživljam. Včasih si zaželim zavrteti čas nazaj in podoživeti tiste lepe trenutke z ljubljenimi osebami, ki jih ni več, a to ni mogoče.

Gledam v nov dan z mislijo in hrepenenjem po tem, da bo boljši.

Anja Kotnik, 3. Ka

V življenju vsak potrebuje srečo, saj se brez nje lahko zgodijo slabe stvari. Je pa res, da je vse odvisno od posameznika, ali v srečo verjame.

Jaz v srečo verjamem, saj jo velikokrat potrebujem. Čeprav prej pomislim na slabe stvari kot dobre, me že malenkosti naredijo srečno. Naj bo to le mamin objem, pa sem že srečna. Je zelo pozitivna oseba, vedno zna odkriti delček dobrega, čeprav sprva ne kaže tako. Zna mi prisluhniti in svetovati. Večkrat jo potrebujem za pogovor. Ob njej sta še oče in bratec. Mislim, da imam srečo, da imam družino.

Klara Jerina, 3. Ka

Je eden najlepših občutkov, ki jih lahko začutim, ko sem v »njegovi« družbi, v krogu svoje družine ali prijateljev.

Zame sreča ni le to, da se jaz dobro počutim, ampak tudi ljudje okrog mene. Kadar mami narišem nasmeh na obrazu, očetu pripravim večerjo, z bratom zapojem pesem. Srečno se počutim takrat, ko vem, da me ima nekdo rad, me ceni in spoštuje. Srečna sem tudi, ko se mi »posreči« pri testu biologije ...

Včasih pa se bolje počutim, če osrečim nekoga drugega in sama tega občutka nisem deležna. Ne razumem pa, da človek ne pozna tega občutka in se niti ne potrudi, da bi ga doživel.

Tea Forsthuber, 3. Ka

IMETI RAD

Tako zelo preprosto! Tako enostavno! Tri besede, le tri besede so potrebne, da komu polepšamo dan in poskrbimo, da se počuti posebno. Rad te imam. Ampak ... Je to res tako preprosto? Je res iskreno? Žal, premalokrat.

Imeti rad nekaj ali nekoga je nekaj najlepšega. Pravzaprav niti ni nujno, da gojimo ljubezen le do neke osebe. Lahko

nam jo predstavlja kak hobi, kakšna stvar, ki ni živa in nam tega občutka ne more vračati, a nam je vseeno pri srcu.

Sama se pogosto vprašam, koga ali kaj imam rada in zakaj. Ampak čustev, občutkov in ljubezni do nekoga ali nečesa ne moramo nadzorovati. Posebno ljubezen na primer čutim do svoje družine. Kljub pogostim prepirom, nestrinjanju in šestim popolnoma različnim karakterjem, smo med seboj povezani. Podobno je tudi s prijatelji, brez katerih ne bi bila oseba, kakršna sem.

Kot sem že omenila pa ljubezni ne čutim zgolj do živih stvari, temveč tudi do športa, ki me spremlja že od malih nog. Devet let sem bila močno navezana na ritmično gimnastiko. Na žalost se mi je svet pred kratkim obrnil na glavo, saj sem zaradi zdravstvenih težav morala odnehati s tem športom. Vendar se moja ljubezen s tem ni nekako zabrisala, se pa je dosti spremenila v tem smislu, da je sedaj ne morem izkazovati več »fizično«, ampak le ... Pogosto pišem bloge, dajem nasvete, vaje in svetujem razne trike, ki bodo morda nekoč prišli prav komu, ki bo čutil enako. S tem ljubezen do tega športa le še ohranjam in krepim. Volja ter motivacija s strani kluba, staršev in prijateljev mi daje in vrača upanje, ki ga za nekaj trenutkov nisem več imela. V upanju na to, da bom lahko nekoč, mogoče še ne čez leto ali dve, a skoraj zagotovo ponovno prestopila prag telovadnice in obudila vse spomine, se mi na obrazu pojavi neprecenljiv, resničen nasmeh.

Imeti rad vse, kar počneš. Imeti rad vsakogar. To je tisto, kar je pomembno. To je ključ do sreče! Pravijo, da ni pomembno kolikokrat padeš, ampak kolikokrat se pobereš. Res je, največ za to lahko naredimo sami, ampak, ni lažje, če ti nekdo poda dlan in ti pove, da mu veliko pomeniš, da te ima rad?

Anja Kotnik, 3. Ka

POTOP

Poti najine so nemo se razšle,
midva sva to mirno opazovala,
vedoč, da niso vedno odtujene bile,
oba nisva vseeno resnice si priznala.

Oba nisva vseeno resnice si priznala,
jaz ne ledene kraljice v sebi stalila,
ti pa ne pripravljen, da bi se skupaj spremenila,
tako se najina ljubezen je v sprenevedanju utopila.

Tako se najina ljubezen je v sprenevedanju utopila
in ne da bi se svojih zablod zavedela,
sva obljube prelomila,
obnašala se, kot da nič ne bi vedela.

Obnašala se, kot da nič ne bi vedela,
kje sva drug drugega izgubila,
o ko le prej iz sanj bi se ovedela,
pa se vsa strast v pepel je razkrojila.

Pa se vsa strast v pepel je razkrojila,
vse sem v teh nočeh že izjokala,
kot feniks se nova ljubezen bo rodila,
kar je minilo, nikoli več ne bom obžalovala.

Poti najine so nemo se razšle,
oba nisva vseeno resnice si priznala,
tako se najina ljubezen je v sprenevedanju utopila,
obnašala se, kot da nič ne bi vedela,
pa se vsa strast v pepel je razkrojila.

Manca Patačko Koderman, 3. Fb

SANJAČ

Glava, misli in čustva
niso za vsakega posebnost.
Za večino ljudi so le pusta,
zame pa niso ne likovna
in ne glasbena umetnost.

Za sanjača kot sem jaz,
so nepopisno veselje.
Ni važno kakšno je vreme,
ali kakšen je vaš ukaz.

Znaka nikoli ne moreš ujeti.
Tudi če misliš da si ga,
navadnemu človeku se pokazati ne zna,
le umetniku večna krila da.

Umetnikova duša nikoli ne počiva,
tudi v sanjah sanjari in dela.
Takrat ko odvezeta so mu krila,
tiho ampak naglas,
žalostno in veselo umira.

Tudi če poskušate ga ubiti,
sanjač je sanjač
in pripravljen je z besedami moriti
in preveč ima umetniških zvijač.

Tudi če krila si umaže
in pesmi so kot iluzija,
pri vsakomur lahko izkaže
in iz črke nastane harmonija.

Ne glede kar za sabo bo ali je dal,
nikoli ga nihče ne bo resno jemal.
Ker sanjač je sanjač
in v sanjah je več en razgrajač.

In ko pomladi vse brsti,
mene neprestano nos srbi,
ne vem, kaj naj še storim,
da povsem ne oslabim.

To so vsakdanji križi in težave,
a ne vzamejo mi energije zdrave;
naj bo to še tako zoprna bolezen,
zdravilo zoper njo je vsaj – ljubezen.

Špela Lara Potočnik, 1. Fa

POJDI Z NAMI V KINOTEKO

ANAKIN ISN'T AN EVIL PERSONE
PEOPLE AROUND HIM MADE HIM THIS WAY
SO DON'T LET PEOPLE TERNED YOU
TO DART VADER

DRUŠTVO MRTVIH PESNIKOV

Društvo mrtvih pesnikov je film priznanega režiserja Petra Wireja, ki je bil nominiran za najboljši film in prejel oskarja za najboljši izvirni scenarij. V glavnih vlogah nastopajo slavni Robin Williams kot profesor Keating, Ethan Hawke kot nov dijak Todd in Robert Sean Leonard kot njegov sostanovalec in prijatelj Neil.

Drama se odvija na elitnem internatu za fante Welton Academy, ki je po mojem mnenju preveč konzervativna šola. Resda dijakom odpira veliko vrat, vendar jih ne spodbuja k razmišljanju s svojo glavo in empatiji do sočloveka. Tudi sama cenim vrednote, ki jih ceni akademija, vendar mislim, da so zašli malce preveč v ekstreme. Občutek imam, da na učence nalagajo preveč pritiska, še posebej v tako rosnih letih, ko bi morali preizkusiti čim več stvari, da bi se kasneje lahko opredelili za točno določeno stroko, v kateri bi lahko uživali in delali do konca življenja.

Zgodba se začne z verskim obredom, s katerim pospremijo stare učence v novo šolsko leto in izrečejo dobrodošlico novim dijakom. Ob tem navzočim predstavijo novega profesorja angleščine, ki je v svojih najstniških letih tudi sam obiskoval internat Welton. Nato pride čas za slovo, očetje sinove še zadnjič opomnijo na svoja pričakovanja in jih pustijo v strogih in sposobnih rokah akademije Welton.

Prvi šolski dan pouk poteka kot običajno monotono in dolgočasno, dokler ni na urniku predmet angleščine, ki ga uči profesor Keating. Njegov neobičajen in zabaven pristop k učenju je tako mene kot dijake v filmu popolnoma presenetil in pritegnil k poslušanju. Profesor jim naroči, naj iz učbenika iztrijejo strani, ki pišejo o razumnem dojemanju poezije in jih pri tem z enim najbolj

prepoznavnih citatov filma spodbuja, naj »izkoristijo dan (carpe diem)« ter »živijo izjemno življenje«.

Neila in njegovo skupino prijateljev nov profesor tako navduši, da začnejo raziskovati o njem in ugotovijo, da je kot najstnik s svojimi prijatelji ustanovil Društvo mrtvih pesnikov. Ime se mi zdi glede na početje njegovih članov primerno, saj si razlagam, da so se tako imenovali, ker so skupaj prebirali poezijo preminulih pesnikov. Da so to lahko sploh počeli, so se morali sestajati v poznih večernih urah izven stavb internata, saj je geslo šole: »Tradicija. Čast. Disciplina. Izvrstnost.«

Družčina se odloči, da znova odprejo Društvo mrtvih pesnikov in res se tudi sami začnejo sestajati v bližnjem gozdiču.

Kmalu se Neil navduši nad igro in se odloči, da bo v eni tudi sam nastopil, vendar mu na poti stoji strog oče, ki ima za njega drugačne načrte. S pomočjo prof. Keatinga Neil prepriča očeta, da mu pusti odigrati vlogo, a mu oče po koncu predstave prepove kakršnikoli ukvarjanje z igro in, po njegovem mnenju, manj vrednimi poklici. Pritisk naposled postane za Neila prevelik in vzame si življenje. Strel pištole zbudi Neilove starše in jih pripelje do njegovega trupla, ki jih pretrese in jim zastavi množico vprašanj.

Ravnanje njegovih staršev, predvsem očeta, močno obsojam, saj je Neila prav to pripeljalo do tragične smrti. Zavedam se, da vsi starši hočejo le najboljše za svoje otroke, a se pri presoji o tem, kaj jih bo najbolj osrečilo in izpopolnilo, velikokrat zmotijo. Čeprav sami mislijo, da si otrok z izbranim poklicem kot npr. v Neilovem primeru, ne bo mogel zagotoviti stabilnega in udobnega življenja, bi morali vanj zaupati in verovati, saj bodo na takšen način vsaj srečni.

Na koncu obsodijo prof. Keatinga, češ da je on kriv za Neilovo smrt, ker je učence spodbujal k čustvenem razmišljanju in ga odpustijo. Ko pride prof. Keating po osebne predmete v učilnico, v kateri sedaj predava ravnatelj šole, se sramežljiv Todd upre ukazom ravnatelja in izkaže podporo prof. Keatingu tako, da stopi na mizo in ga pokliče s slavnim verzom iz pesmi Walta Whitmana o smrti Abrahama Lincolna: »O kapitan, moj kapitan!«

Njegovo dejanje podpiram in občudujem, ker se je kljub svoji sramežljivosti in pohlevnosti zavzel za nekaj, v kar sam verjame in ceni, ne glede na pravila in mišljenje drugih.

Mislim, da so vsi igralci izvrstno odigrali svojo vlogo, še posebno Robin Williams. Po ogledu filma sem razumela, zakaj so ga uvrstili med filmsko klasiko.

Jana Colja, 3. Zb

POJDI Z MANO

V ponedeljek, 9. 10. 2017, smo si v Kinoteki ogledali slovenski mladinski triler *Pojdi z mano*.

Film *Pojdi z mano* je zgodba o odraščanju, ljubezni, prijateljstvu in junaštvu. Predstavlja mladinsko pustolovščino o štirih mestnih prijateljih, ki se v iskanju najboljše fotografije za šolski natečaj odpravijo na podeželje. Odidejo v odročne hribe, kjer pa so odrezani od vse sodobne tehnologije morali prisluhniti svojim občutkom ter prisluhniti in pomagati drug drugemu. Kljub vsemu se nam ob ogledu filma večkrat zastavlja vprašanje, kaj se zgodi, ko v današnjem času odpove telefon in s tem tudi internet ter vse ostale povezave s svetom. Takrat smo primorani misliti s

svojo glavo, se zanašati na instinkte ter se osredotočiti na lastno iznajdljivost.

Je že res, da brez tehnologije današnjega sveta marsičesa ne bi bilo mogoče storiti, kljub temu pa se žal premalokrat zavemo, da smo na nek način postali roboti, odvisni od telefonov in računalnikov. Pozabljamo na osebne odnose in pristna prijateljstva ter nenazadnje na stik z naravo in okolico.

Film je lepa in napeta mladinska zgodba, ki v nas prebudi občutek ljubezni in pristnega prijateljstva. Zelo mi je bil všeč in zagotovo bom ogled priporočil tudi svojim prijateljem.

Aljaž Šetina, 1.L

Film *Pojdi z mano* sem si že prej hotela ogledati, a mi ni uspelo. Ko sem izvedela, da gremo s šolo na ogled tega filma, sem bila prav prijetno presenečena. Načeloma nikoli ne gledam slovenskih filmov, a ta se mi je zdel drugačen, mogoče zato, ker je film srhljivka? Da, obožujem srhljivke.

Film mi je bil zelo zanimiv, saj imam zelo rada srhljivke, še rajši imam sicer grozljivke, a seveda šola ni primerna ustanova, s katero bi odšli gledat tak žanr. Igralci so bili prikupni in so zelo dobo odigrali svojo vlogo, vsaj z moje perspektive, kar pa je čisto logično, saj nisem nek ekspert za filme. Zdi se mi, da je režiser izbral zelo dobro temo, torej, kako se mladi znajdemo v situacijah, ko tehnologija odpove in smo odvisni od prijateljev ali celo sami od sebe?

Najbolj zabaven in prikupen lik je bil, seveda, Špurč. V dvorani je zavladal smeh že samo v trenutku, ko je ta odprl usta. Všeč mi je bilo tudi to, da so se v zgodbi prepletale še druge teme, npr. o prijateljstvu in ljubezni. Na koncu filma

sem se vprašala: Joj, kaj bi jaz storila v taki situaciji? Upam, da mi odgovora nikoli ne bo potrebno izvedeti. Med prizori v filmu so mi bili najbolj všeč srhljivi deli. Na primer, ko je nekdo kar slekel kožo z živali ali pa moški, ki je bil umazan od krvi, pa ženska, ki se je Špurču prikazala skozi okno. Edina stvar, ki me je zelo zmotila, je bil odprt zaključek/ konec filma. Želela bi si nadaljevanja.

Dobili smo tudi možnost se pogovarjati z režiserjem, a smo bili v večini preveč sramežljivi, da bi karkoli sploh izustili. Kdo bi razumel to mladino? Enkrat smo glasni, drugič sramežljivi. Mogoče pa nam nič ni prišlo na misel, ker smo bili preveč prestrašeni od filma. Kdo bi vedel?

Rea Mandić, 1.Ka

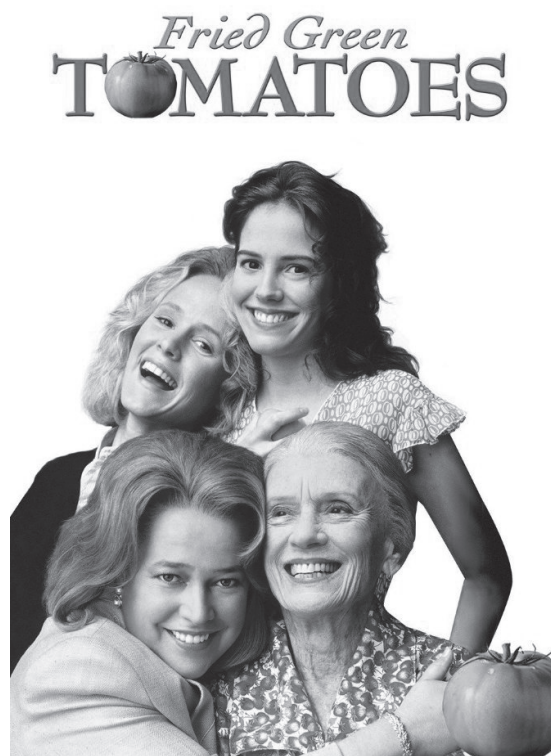
OCVRTI ZELENİ PARADIŽNIK

6. 10. 2016 smo si v Kinoteki ogledali film *Ocvrti zeleni paradižniki*, ki je bil posnet po romanu ameriške pisateljice Fannie Flagg z naslovom *Fried Green Tomatoes at the Whistle Stop Cafe*. Govori o Evelyn, nesrečni gospodinjici, ki se spopada s klimakterijem, pomanjkanjem samozavesti in nesrečnim zakonom. Skupaj z možem obiskujeta njegovo teto v domu za ostarele, kjer spozna zanimivo in zgovorno gospo Ninny. Ta ji ob vsakem obisku pripoveduje zgodbo o Idgie in Ruth, dveh prijateljicah iz mesteca Whistle Stop, ki skupaj odpreta in vodita restavracijo Whistle Stop Cafe. Zgodba o močnem in živahnem ženskem liku Idgie ter zvesti in samostojni Ruth, Evelyn pripravi do tega, da sama spremeni svoje življenje, postane samozavestnejša in spozna, da se za srečen zakon morata potruditi oba s možem in ne le ona. Skozi film pa

se razvije tudi pristno prijateljstvo med Evelyn in Ninny, za katero se na koncu izkaže, da je Idgie.

Film se mi je zdel zelo dober. Navdušili so me odločni ženski liki, ki se borijo za svobodo in pravico. To zahtevajo tudi za zapostavljene in po krivem obsojene. Všeč mi je bil način pripovedovanja glavne zgodbe o Idgie in Ruth, ter povezanost le-te z zgodbo o Evelyn, ki se odvija pred našimi očmi. Zanimivo pa se mi je zdelo še to, da je bil film posnet na 35 mm traku in da sem imela možnost si tak film tudi ogledati.

Manca Mravlje, 4.Ka

Internetno slikovno gradivo

RAZREDNI SOVRAŽNIK

Ogledala sem si slovenski film Razredni sovražnik. Režiser filma je Rok Biček, ki je zgodbo vzel iz resničnega življenjskega primera. V 1. letniku njegovega šolanja se je namreč ubila dijakinja, kar je vodilo v obtoževanje profesorjev in upor dijakov.

Film govori o različnih dogodkih, ki so sprožili katastrofalen upor in konflikt med dijaki in profesorji, na koncu pa še med dijaki samimi.

V novomeški gimnaziji spremljamo razred, katerega razredničarka gre na porodniško, zamenja pa jo hladni profesor Robert. Zaradi drugačnega in strožjega načina dela, ki ga dijaki niso navajeni, pride do nesoglasij in zavračanja profesorja. Ko se na pustni dan ubije dijakinja Sabina, to sproži upor dijakov, ki za njeno smrt okrivijo profesorja, njegovo metodo dela in njegovo obnašanje. Profesor Zupan dijake namreč obravnava že kot odrasle osebe, za razliko od njihove prejšnje razredničarke. Ko razred prizadene tragičen dogodek, ga profesor vzame kot učni primer, ki ga vključi v učno snov, kar se dijakom zdi brezčutno. Dijaki se mu maščujejo in ko pride do take mere, da vodstvo šole resnično ne vidi več rešitve, se dijaki sprejo tudi med sabo. Oblikujejo se namreč različna mnenja in razmišljanja, ker pa noben od njih ni pripravljen popustiti, vodi to v spor. Film se konča na zadnji šolski dan, ko jim profesor pove, kar si misli o celotni zadevi, ki je zaznamovala šolsko leto. Dijaki šele takrat spoznajo zmoto o krivdi.

Razredni sovražnik je težek in hladen film, ki pa gledalca ne pusti hladnega. Skozi zgodbo se je moje mnenje spreminjalo. Igralci so dokaj stereotipni, a vseeno vsak zase preseneča s svojim obnašanjem.

Realno prikazovanje dogodkov, ki pri posamezniku razkrivajo pozitivne in negativne lastnosti ter njegove slabosti in sposobnosti, gledalcu zgodbo približa. Vsako osebo lahko namreč krivimo ali ne, kar filmu in igralcem doda človeške in vsakdanje značilnosti. Opominja nas, da nihče ni popoln, prav tako pa je lahko v vsakem človeku globlje razmišljanje, poštenost in prijaznost.

Internetno slikovno gradivo

Všeč mi je, ker film nobenega ne obtožuje, ampak razkriva številne osebnosti, njihova dejanja in odzive na težko preizkušnjo. Prav z vsako osebo se namreč lahko vsaj kanček poistovetiš in se z njo strinjaš, spet drugič pa jo lahko kriviš oziroma ne maraš. Prav to, s kombinacijo uporabe pogovornega jezika, zgodbo oživi in jo postavlja med nas, saj jo zaradi različni mnenj, ki jih gradiš ob ogledu, lahko jemlješ osebno. To pa zato, ker je vsaka oseba predstavljena kot navaden človek, ki se v življenju poskuša odločati po najboljših močeh. Čeprav zaradi različnih mnenj in pogledov na življenje ter dano situacijo ljudje tega včasih ne sprejmejo, spet drugič pa te lahko razumejo ter spoštujejo tvojo odločitev in vedenje.

Iva Kovačič, 4. Zb

ZDRAVJE KOT NEPREMAGLJIVI NASPROTNIK

MOJE ŽIVLJENJE Z ALERGIJO

Huda oblika, blaga oblika. Le ena alergija, mnogo alergij. Alergija je alergija in prav gotovo se vsi lahko strinjamo, da ni ravno prijetno živeti z njo. Že tako in tako imamo dovolj skrbi in obveznosti, poleg tega pa moramo biti alergiki pozorni še na vsako najmanjšo stvar. Že iz kančka neprevidnosti namreč lahko pride do cele katastrofe. Nekako tako si večina ljudi predstavlja življenje ljudi z alergijami. Že res, da moramo biti pozorni na veliko stvari, ampak...

Že kar nekaj let imam težave s številnimi alergijami. Na začetku je bilo res težko, priznam. Vse te tablete, razni spreji, zdravila, poleg tega pa še kup navodil, kaj in kako se spopadati s tem. Ampak prej kot se sprijaznimo s tem, bolje in predvsem lažje je.

Alergična sem na oreščke, pršice, pelode trav, na brezo, sonce, lipo, mačko, pelin in še bi lahko naštevala. Verjetno bi bilo vse skupaj dosti lažje, če ne bi zraven tega spadalo še kup navzkrižnih alergenov, na katere moram biti prav tako pozorna, še posebej pa na hrano, ki vsebuje vse to.

Pogosto od ljudi, ki vedo za moje alergije, slišim razne komentarje. »Kaj sploh lahko ješ?«, »Kaj, če pozabiš vzeti zdravila?«, »Ali obstaja stvar, na katero nisi alergična?« Takih vprašanj sem navajena, ker mi je razumljivo, da nekatere to mogoče res zanima. Najbolj pa me razjezijo nesramni komentarji. Spomnim se, kako sem v osnovni šoli s strani sošolca dobila res nesramen komentar, ki mi je ostal v spominu. »Škoda, da nisi alergična še na zrak, da bi ga bilo več za druge.« Ko sem slišala njegove besede, sem se le umaknila in si mislila svoje. Danes bi najverjetneje storila drugače. Verjetno bi mu razložila določene stvari, ki mu

očitno niso razumljive. Ali pa tudi ne. Morda bi se le umaknila. Dejstvo pa je, da bi me njegov komentar sedaj veliko manj prizadel, kot pred dobrima dvema letoma.

Kar želim povedati je, da se vse da, če se le hoče. Na začetku je res težko, a se sčasoma privadiš na vse skupaj. Vredno je tudi upoštevati nasvete strokovnjakov in zdravnikov, ker nam le-ti želijo življenje kar se da olajšati in nam pomagati.

Čeprav res ne vidim razloga, zakaj se nekateri norčujejo iz tega, vseeno želim podati sporočilo za vse tiste, ki so že bili deležni posmehovanja. Nikoli ne pustimo, da nam nekdo s svojo predrznostjo, nesramnostjo in željo, da bi nas spravil v slabo voljo, uniči dan. Ni se vredno ukvarjati s takimi ljudmi. Nekoč bodo že spoznali, da je to, kar delajo, narobe. Ali pa tudi ne. Konec koncev, naj ostane to njihovo razmišljanje in ne naše.

Anja Kotnik, 3. Ka

KO SE JEDILNIK POSTAVI NA GLAVO

Moje poznavanje alergij bi lahko opisali z eno samo mislijo, in sicer: »Ko misliš, da veliko veš, spoznaš, kako malo v resnici veš.« Če bi me pred petimi leti vprašali, kaj vem o alergijah, ne vem, če bi sploh znala povedati kaj več kot to, da ne smem jemati zdravil, ki vsebujejo penicilin. Na moji koži povzročijo alergijsko reakcijo v podobi rdečih pikic po mojem celem telesu. Te pikice pa zame pomenijo tako hudo srbenje, da bi si z največjim veseljem kožo spraskala do krvi. A k sreči obstajajo tablete, ki vse te moje tegobe v dokaj hitrem času ublažijo in lahko normalno

nadaljujem z vsakdanjim življenjem.

Kot otrok razen alergije na penicilin nisem imela drugih večjih težav. Bila sem zdrava deklica, ki je hodila v osnovno šolo, večino popoldnevov pa sem preživela v glasbeni šoli ali doma, najraje zunaj na svežem zraku. Vsem se je zdelo zanimivo, da sem imela tako rada mleko in ga spila tudi do 5 litrov na teden. Ko sem bila stara trinajst let, sem imela prvikrat daljše obdobje prebavne težave. Moja osebna zdravnica za moje težave ni imela posluha. Ker težavam ni bilo konca (driska, slabost, napihnjen trebuh, slabost), sva se z mami odločili, da se bom za tri dni izogibala mleku in vsem mlečnim izdelkom. In stanje se je začelo izboljševati.

Verjetno ni treba posebej poudarjati, da sem po trgovinah začela mrzlično iskati nadomestke. Preizkušala sem različne sojine, riževe izdelke in izdelke brez laktoze. Vesela sem ugotovila, da je kar nekaj takšnih izdelkov že v naših trgovinah.

Odšla sem k zdravnici in jo seznanila s svojimi ugotovitvami. Svetovala mi je trimesečno dieto brez laktoze (mlečnega sladkorja), saj naj bi bil to samo prehod v puberteti in ko se bo moje telo regeneriralo, bo vse po starem. Preplavljali so me mešani občutki. Ko sem ugotovila, da to pomeni konec raznoraznih peciv in tort, sta jeza in žalost prevladali. Zakaj je to doletelo mene, ko pa nihče drug v družini ne bi pogršel mleka tako kot ga jaz. Začela sem se tolažiti, da bom decembra že lahko jedla normalno in v najbolj sladkosnednem času v letu ne bom prikrajšana. To se na mojo žalost ni zgodilo. Zdravnica mi je obrazložila, da bom brez laktoze morala po vsej verjetnosti živeti do konca življenja. V teh treh mesecih sem se naučila že veliko novih receptov in me dieta ni več toliko obremenjevala.

Naučila sem se, kateri nadomestki so mi všeč in kateri ne in temu prilagodila svoje prehranjevalne navade. Seveda lahko to prinese tudi kakšen neuspeh poskus, ki roma v koš. Preizkušala sem vrsto različnih izdelkov iz riža in soje, pokazalo pa se je tudi, da ne prenašam vseh izdelkov brez laktoze. Ko sem končno našla izdelke, ki mi ustrezajo po okusu, vonju in ceni, pa sem ponovno normalno zaživela.

Čez dobro leto se je moje zdravstveno stanje z vsakim dnem ponovno slabšalo. Slabost je spremljala še izrazita utrujenost. Bila sem popolnoma brez energije, z velikimi kolobarji pod očmi, bleda ... ponovno se je pojavila slabost, driska, bolečine v trebuhu. Jutra sem preživela na stranišču. Z mami sva se odločili za ponoven eksperiment. Tokrat sva izločili gluten, saj je bil glede na znake najbolj verjeten krivec. Po nekaj dneh sem bila sposobna preživeti cel dan brez dodatnih ur spanca.

Pričelo se je iskanje informacij, kaj lahko jem, katera hrana vsebuje gluten in katera ne. Doma smo se na novo učili kuhati. V veliko pomoč so nam bile informacije na internetu. Največ koristnih informacij pa smo dobile od novih prijateljev, ki so člani Društva za celiakijo. Sledili so eksperimenti in nekaj neuspešnih poskusov. Odkrili smo, da je naša hrana s tem načinom postala veliko bolj zdrava. Bolj pogosto smo začeli uporabljati zelenjavo, krompir, riž, sadje ... še vedno lahko jem testenine brez glutena. Brezglutenski kruh po okusu ni najboljši približek pravemu. Zdravnico sem obvestila o svojih težavah, vendar me ni napotila k specialistom. Pri tem moram povedati, da celiakija ni alergija, ampak avtoimuna bolezen, ki jo ima zelo veliko ljudi po svetu.

Na straneh Društva za celiakijo sem prebrala, da mi pripada dodatek v višini 100 EUR. Ker sem zato potrebovala

izvid specialista, me je zdravnica napotila k gastroenterologu. Ker sta od pričetka diete pa do testiranja minili skoraj dve leti, je bilo celiakijo težko oz. nemogoče dokazati. Za ponovno obremenitev z glutenom se nisem odločila. Prepozno sem se seznanila z informacijo, da je pri težavah najprej potrebno izvesti testiranje in šele nato izvajati dieto.

Pogosto me sprašujejo, kaj lahko jem. Ko odidem na izlet ali obisk, hrano nosim s sabo. Od začetka je bilo težko, a sem se sčasoma privadila takšnemu načinu življenja. Pomembno je, da takrat, ko se držim stroge diete, zdravstvenih težav nimam. Za vsake prekrške, zavedne in nezavedne, me moj trebuh hudo kaznuje.

Ko se soočaš z novim slogom življenja, je pomembno, da začneš o svojem stanju čim več raziskovati. Tako spoznaš, da nisi edini, ki se sooča z novim načinom življenja, hkrati pa se lahko naučiš marsikaj novega. Spoznavam veliko novih prijateljev, s katerimi si izmenjujemo izkušnje. Zbiram nove recepte in jih preizkušam in kdo ve, mogoče bom kdaj izdala tudi knjižno uspešnico in imela svojo kuharsko oddajo na televiziji.

PS.: Nobelovo nagrado za izum pa bi si zaslužil tisti, ki bi naredil brezglutenski (in brez laktoze) trojanski krof.

Brina Gabrovec, 3. Fb

KAJ POMENI BITI ZDRAV

Bolan človek ima samo eno željo – biti zdrav. Zdrav človek ima nešteto želja, največkrat materialnih, ne zaveda pa se, kako hvaležen je lahko za vsak dan, ki ga vidi, sliši, čuti.

Strokovno rečeno je zdrav tisti, ki je v stanju telesnega in duševnega dobrega počutja, brez motenj v delovanju organizma. Kako do tega priti, nas opominjajo vsakdanji internetni članki, televizijske oddaje, zdravniki ...

Z vseh strani nas "bombandirajo" reklame, na katerih so umetna, podhranjena dekleta, ki predstavljajo nekaj všečnega in zdravega. Videti so zelo atraktivno in idealno, zato želimo biti taki tudi mi. Za ljudi z zgrajeno osebnostjo je seveda lažje, nastradamo mladi, osebno mislim, da predvsem predstavnice nežnejšega spola. Začne se s hujšanjem in nekim "zdravim" življenjem, ki je vse prej kot to. Avto brez goriva ne more delovati in pri tebi ni prav nič drugače. Če boš vsak dan jedla le solato in nekaj sadja, kupljenega v trgovini, pač ne boš mogla misliti, delati in biti srečna. V prvi vrsti zato, ker tako sadje in zelenjava sploh ni to, kar bi moralo biti. Zaužiješ ogromno pesticidov in umetnih gnojil, ki poskrbijo za estetsko dovršen videz izdelkov na trgovskih policah, kar za tvoje telo seveda ni zdravo. V drugi vrsti pa zato, ker nikoli ne boš srečna, če boš gledala samo na svoj videz in se obremenjevala s težo. Tudi če boš shujšala 10 kg, ne bo dovolj. Želela boš nižje, zato problem ni v odvečnih kilogramih, ampak v tebi. Moja mama bi rekla, da je vse v glavi. In prav ima. Motnje hranjenja so problem. Misliš, da živiš zdravo, v resnici pa delaš veliko škodo. Kmalu preideš iz stanja zdrave in odporne osebe v nek začaran krog, ki ti govori, kako biti lepši in še bolj zdrav, na koncu pa ostane le beda, in če greš zares daleč, tudi bolezen. Meja je tanka in če v današnjem svetu nisi stabilen, hitro nastradaš. Modne agencije govorijo, da moraš biti podhranjen, če želiš biti lep, propaganda te prepričuje, da kupuj "zdrave" bio izdelke, ki so dvakrat ali trikrat dražji od običajnih. V čem je torej problem? Samo in edino v

tem, da se pomena besede ne zavedamo dovolj dobro. Zdravo ni shirano in prav tako ne drago. Zdrava oseba je tista, ki ima najprej zdrave in bistre misli ter pozitivno razmišljanje, tista, ki ve, da sreča ni v glavi, ne v žepu ali pod palcem zaklad. Sreča je, če delo dobro opraviš in če imaš nekoga rad. In ko pomisliš na vse to, zmanjka prostora za obremenjevanje z zunanostjo. Na slaba pota te zanese tudi pretiravanje. Čeprav nerada "predalčkam" ljudi, ne morem mimo tega, da imamo številni to slabost. Nekateri pretiravajo z alkoholom, drugi s kajenjem, tretji s hrano in vse to vpliva na naše počutje in zdravje.

Če potegnem črto, ugotovim, da je zdravo zmerno. Vsako pretiravanje nas zanese s "poti zdravega", zato če si mlad, poln energije, ješ uravnoteženo, športаш v mejah normale, imaš tisti notranji mir in si zadovoljen sam s seboj, živi. Ni potrebe po tem, da si še bolj zdrav. Lahko sprejmeš dejstvo, da je s teboj vse v redu in živiš, drugače se med dvema stoloma usedeš na tla.

Vesna Ponorac, 4. Zb

KAJENJE IN VPLIV NA ZDRAVJE

Kajenje. No, pa smo spet pri tej temi. Kaj ni to smešno, da skoraj polovico svojega življenja poslušamo, kako škodljivo je. In je, včasih se sploh ne zavedamo njegovih posledic na naše zdravje. Na tole temo padajo bolj najstniki. Ljudje pravijo, da če kadiš, si bolj kul, bolj zaželen v družbi. Zato toliko mladih tudi kadi. No, nisem strokovnjakinja, da bi to vedela, a se mi dozdeva, da je to resnica. Nekateri

kadijo, ker mislijo, da bo to odstranilo njihovo depresijo in ker mislijo, da je to edina rešitev v njihovem življenju. Je kajenje odvisnost? Seveda je. Ko začneš kaditi, tvoje telo postaja odvisno od nikotina in ga čez čas zahteva v vedno večjih količinah. Ljudje, ki po dolgem času kajenja prenehajo kaditi, postanejo nemirni. Prav zaradi nikotina, saj se je njihovo telo že tako navezalo nanj, da ga človek potem nujno potrebuje. Zato mislim, da kaditi nikoli ne prenehaš, ko enkrat začneš. Tudi če si še tako vztrajen in imaš določene cilje, te lahko le majhen spomin spet privede v krog odvisnosti in to ni šala. Poleg navadnega kajenja pa seveda poznamo še pasivno. Ko si v bližini človeka, ki kadi, si izpostavljen pasivnemu kajenju. Včasih je bilo tega veliko več kot danes, saj je bilo dovoljeno kaditi tudi v notranjih prostorih. Poznam odličen primer pasivnega kajenja. Imam prijateljico, ki s svojo prijateljico hodi kadit. Ne da bi kadila, z njo gre samo za družbo. Neštetokrat sem ji že povedala, da to, kar dela, ni prav, a me noče poslušati. Sploh ne ve, da si s tem uničuje svoje zdravje. Kajti mogoče se bo na koncu zgodilo, da bo prav ona tista, ki se bo borila z rakom oz. kakšno drugo boleznijo. A tega nočem. Pasivno kajenje je skoraj enako navadnemu kajenju, saj v svoje telo prav tako vnašaš škodljive delce, le v malce manjši količini kot navaden kadilec. Če pa tole počenjaš dlje časa, se tudi na tvojih pljučih začne nabirati katran. Kako doživljam pasivno kajenje? Dobro vprašanje, a odgovorila bom na podlagi svojega primera. Če bi bili ljudje malo bolj pametni, tega ne bi počeli. Če ljudje ne bi poslušali drugih in bi mislili s svojo glavo, tega ne bi počeli. In seveda: če bi ljudje bili samostojni in znali reči ne, tega zagotovo ne bi počeli. Seveda na vse vpliva tudi družba. No, ko smo že pri tej temi, se pogovorimo še malo o stricah iz ozadja. O tistih, ki praktično vodijo vse to. Tobačna

industrija ima kar veliko moč v zadnjih nekaj letih. A največjo moč je imela, ko so prvič odkrili tobak. Oglaševali so ga po televiziji, radijih in povsod drugje. Govorili so, da bo tobak odpravil vse njihove težave. Da bo odpravil kašelj, bodo ljudje imeli lepše zobe pa tudi, da se bodo bolje počutili. A ljudje so bili naivni in kupovali škatlico za škatlico, ko so se po dolгих letih kajenja pokazali pravi rezultati te nove rastline. Ko pa pogledamo v sedanost, je dosti stvari drugačnih. Cigaret ne oglašujejo več, ljudi poskušajo čim bolj ozaveščati o posledicah kajenja, na televiziji pa se pojavljajo tudi oglasi proti kajenju. Prodajalci mislijo, da bo to odvrnilo ljudi od kajenja, a ni prav tako. Le malo ljudi se zmeni za oglase in slike na škatlicah cigaret. Mislim, da je to vse v človekovi volji. Tisti, ki si resnično želijo odnehati, bodo nehali, ostali pa nadaljevali s tem, kar počenjajo. Kot sem že omenila, so po najnovejši modi na škatlicah cigaret prilepljene slike tromboze, pljučnega raka ... Kakšen videz bi odvrnil kadilce od nabave cigaret? Spet odlično vprašanje, a sem odgovor razložila. Osebnost se za škatlice ne bi zanimala, saj v človeku, ki ima namen kupiti škatlico, ne vzbudi čustev, ki bi ga odvrnila od nakupa.

Za zaključek pa bi še dodala, da si sami izbiramo poti v življenju. Sami izbiramo družbo, prijatelje in sami sprejemamo odločitve, kaj je prav in kaj ne.

Nika Čubej, 2. Ka

NEBODIGATREBA

Zame prah ni nevidna drobnarija,
vreča bolh na žalost ne prijatelj moj,
zame pomlad ena dolga je norija
in šopek rož je moj sovražnik koj.

Čudežnega leka si želim,
ko proti alergijam se borim,
že mnoge terapije sem prestala,
malokatera mi je pomagala.

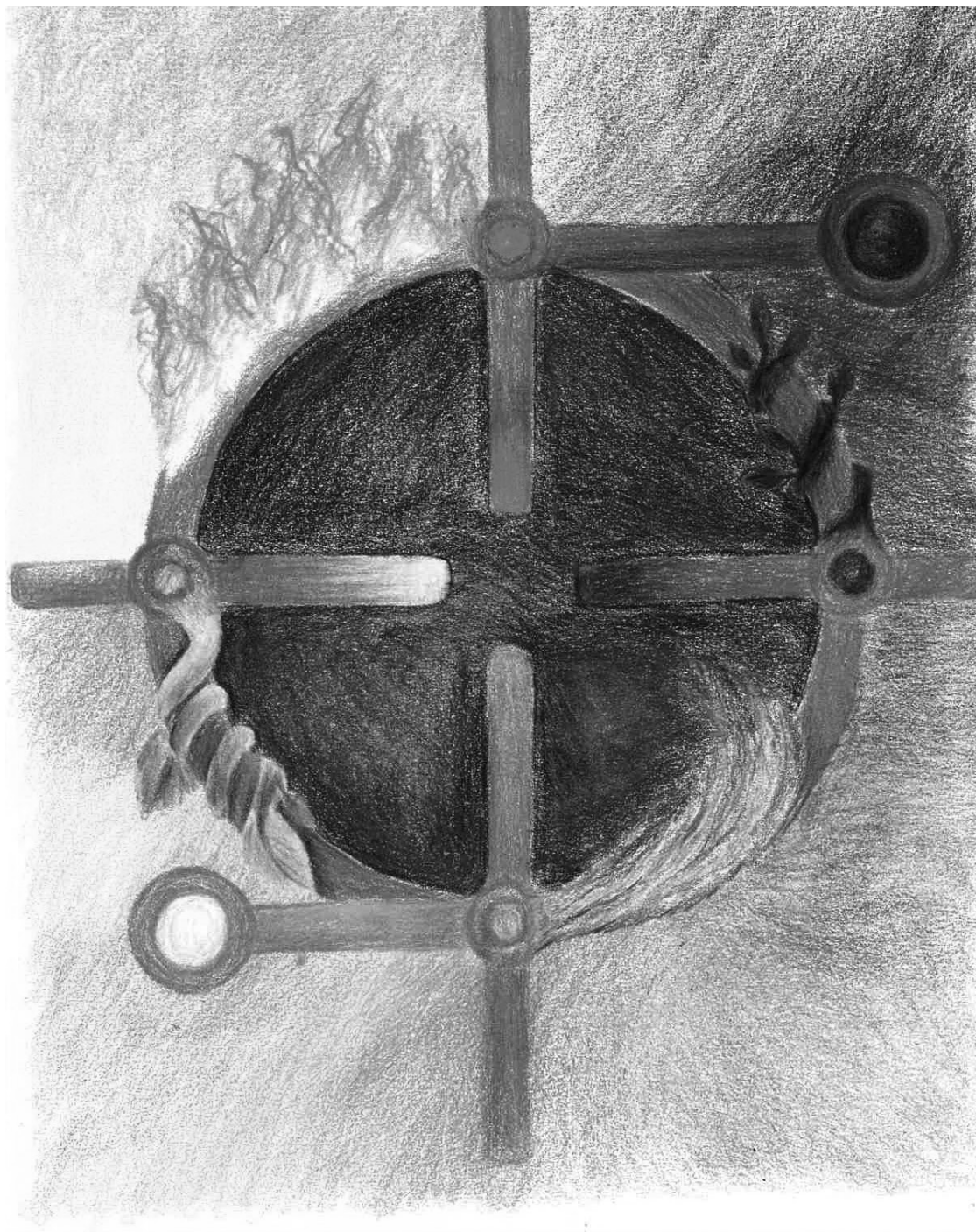
ne, tu me ne zaznavajo več,
tu je vsak moj korak nezanimiv.
In vendar tu iščem svojo pot,
da bi v ljudeh našel svoj jaz,
vsak dan mimo grem tod,
da bi ljudje prepoznali moj obraz ...

Manca Patačko Koderman, 3. Fb

Ana Čater, 2. Kb

RAZISKOVALNI NALOGI

Ana Snoj, 2. Zb

DNEVI KULTURNE DEDIŠČINE

Vsako leto v septembru 50 držav Evropske unije, med njimi tudi Slovenija, sodelujejo v projektu Dnevi evropske kulturne dediščine. Dogodki poudarjajo lokalno tradicijo, arhitekturo in umetnost, cilj pa je, da zbližajo meščane, čeprav so razlike v kulturi in jeziku. Vsako leto se dogodki organizirajo na določeno temo.

Teme so lahko npr.:

- različne oblike dediščine (kulinarične dobrote, kmetije...),
- določeni dogodki, obdobja v zgodovini,
- pomembne osebe v naši zgodovini.

*Letošnja tema je bila Dediščina okoli nas. Tudi naša šola je sodelovala. V uredništvu smo izbrali nalogo Kulturna dediščina in jo nekoliko prilagodili za šolsko glasilo.

KULTURNA DEDIŠČINA

Kulturno dediščino lahko delimo na tri dele:

- nepremično
- premično in
- nesnovno kulturno dediščino.

1. Nepremična kulturna dediščina

Pod nepremično kulturno dediščino spadajo posamezne stavbe ali skupine stavb, naselbinska območja, stara mestna in vaška jedra ter arheološka najdišča.

Slika 1: Cukrarna v Ljubljani.

Cukrarna je stavba na Poljanskem nasipu v Ljubljani. Spada med najpomembnejše industrijske objekte v prvi polovici 19. stoletja na Slovenskem.

Predelovanje sladkornega trsa je sodilo med najdonosnejše posle ob začetku 19. stoletja. Trgovanje je cvetelo zlasti v pristaniščih, kjer je bilo veliko priložnosti za kupčijo in carinska uprava ni imela dobrega pregleda nad dogajanjem.

Leta 1818 se je avstrijska vlada odločneje lotila urejanja vprašanja sladkornih rafinerij. Majhnim podjetjem ni več izdajala dovoljenj, podprla pa je ustanovitev večjih sladkornih tovarn v notranjosti dežele. Tako sta leta 1828 Rossmann in Josip Pelican, borzna veletrgovca v Trstu, prosila za podelitev deželnega tovarniškega dovoljenja za sladkorno rafinerijo in ga tudi dobila 20. julija 1828. Tovarna je uspešno proizvajala sladkor in se širila vse do avgusta 1858, ko so pogoreli celotna tovarna, skladišče, oprema in večina sladkorja. Od požara dalje v Cukrarni zamre proizvodnja sladkorja.

Leta 1863 je Cukrarno kupil zagrebški veletrgovec Gvido Pongratz, ki jo je oddajal. Okoli leta 1870 je iz te stavbe nastala državna tobačna tovarna, ki je bila tu do leta 1872, ko je poslopje v začetku januarja ponovno gorelo. Leta 1873 so ga namenili kasarni, kar je Cukrarna ostala vse do padca monarhije.

»V tej hiši so imeli pri preprosti in plemeniti ženi Poloni Kalanovi dom in zatočišče Murn, Kette, Cankar, Župančič in njihovi prijatelji. V tem okolju je nastajala in zorela slovenska moderna. Tu sta izdihnili Dragotin Kette 26. IV. 1899 in Josip Murn 18. VI. 1901.« so napisi nad enim izmed vhodov v Cukrarno.

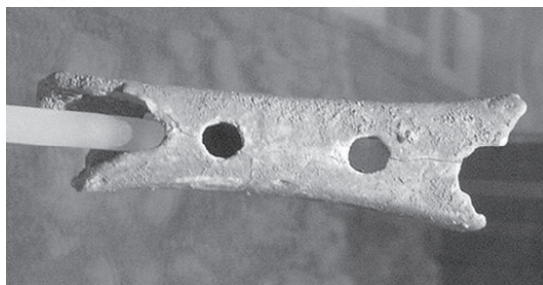
2. Premična kulturna dediščina

Kot premično kulturno dediščino štejemo posamezne predmete ali skupino predmetov, nastalih kot plod človeške ustvarjalnosti in njegovih različnih dejavnosti, družbenega razvoja in dogajanj, značilnih za posamezna obdobja. Premično kulturno dediščino hranijo muzeji in je z zakonom razglašena kot spomenik.

Za narodno bogastvo lahko poleg muzejskih predmetov štejemo še s posebnimi akti razglašene kulturne spomenike državnega in lokalnega pomena, arheološke predmete in tiste predmete, ki imajo za RS kulturno vrednost zaradi umetnostnega, zgodovinskega, znanstvenega ali splošnega pomena.

Slika 2: Železni novci

Slika 3: Prazgodovinska piščal iz jame Divje babe

Najznamenitejša najdba arheoloških izkopavanj v Divjih babah I je iz leta 1995, ko je bilo med izkopavanji Ivana Turka in Janeza Dirjeca z Inštituta za arheologijo ZRC SAZU v jami odkrito najstarejše glasbilo na svetu, ki ga je, izhajajoč iz konteksta najdbe, stratigrafske lege in časovnega okvirja, lahko izdelal le neandertalec. Neobičajno glasbilo, ki ni niti piščal niti flauta, je bilo zacementirano v bližini ostankov 50 do 60 tisoč let starega ognjišča. Izdelano je iz leve stegenice mladega jamskega medveda, v katero je neandertalec s kamenim in koščenim orodjem naredil štiri luknjice in rezilni rob na ustniku, kar skupaj s posebno tehniko igranja omogoča izvajanje še tako zapletene glasbe. Naravna oblikovanost izbrane leve stegenice, njenavolikostin umetna preoblikovanost je ergonomsko dovršena in prilagojena glasbeniku desničarju. Zato ne more biti naključna. Izjemna najdba iz Divjih bab I je vsaj 10.000 let starejša in bistveno zmogljivejša od vseh doslej znanih najstarejših paleolitskih piščali, ki so jih je iz ptičjih kosti v Evropi izdelali prvi anatomsko moderni prišleki. Zato ne moremo več govoriti o piščali, temveč o glasbilo posebnega tipa, ki je temeljito spremenilo poglede na neandertalca, izumrlega pred okoli 30.000 leti. Predstavlja temeljni dokaz, da je bil neandertalec tako kot mi popolnoma

razvito duhovno bitje, zmožno tako prefinjenega umetniškega ustvarjanja kot je glasba.

3. Nesnovna kulturna dediščina

Nesnovna kulturna dediščina pomeni prakse, predstavitve, izraze, znanja, veščine in z njimi povezana orodja, predmete, izdelke in kulturne prostore, ki jih skupnosti, skupine in včasih tudi posamezniki prepoznavajo kot del svoje kulturne dediščine. To dediščino skupnosti in skupine prenašajo iz roda v rod, jo nenehno poustvarjajo kot odziv na svoje okolje, naravo in zgodovino ter si s tem zagotavljajo občutek za identiteto in neprekinjenost s prejšnjimi generacijami.

Slika 4: Kurentovanje

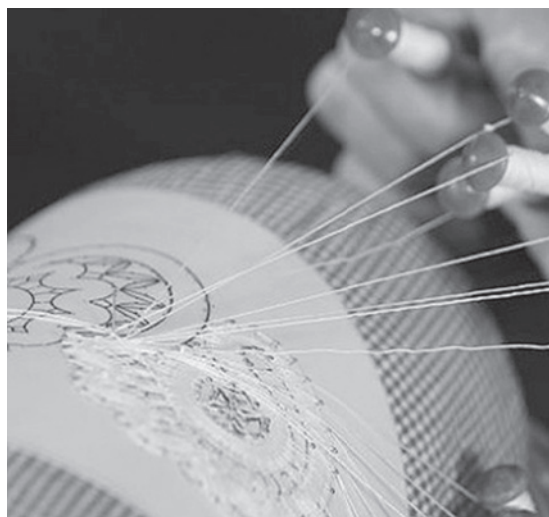
Kurentovanje je slovenski ljudski običaj, ki se priredi v pustnem času z namenom odganjanja zime. Značilen je plešoi pohod kurentov skozi vas v prav tako značilni opravi in glasnim zvonjenjem. Dandanes se kurentovanja mnogokrat priredijo kar v mestnih središčih.

Gre za največjo organizirano pustno karnevalsko prireditev v Sloveniji in osrednji Evropi, katere namen je prvotno ohraniti premične kulturne dediščine etnografskega izročila ptujskega območja in Slovenije. Kot

pustna prireditev velja vse od leta 1960 in je dobila ime po znanem tradicionalnem pustnem liku kurentu. Čas trajanje prireditve se je skozi leta spreminjalo. Kurentovanje se običajno prične s prvim poskokom kurentov in samo karnevalsko prireditvijo. Pustni torek velja za dan, ko se zberejo pustni liki in maske ter tekmujejo za najizvirnejšo. Mednarodna in karnevalska povorka je ta, ki poskrbi za pokop pusta. Ves čas prireditve se v mestnem jedru odvija bogat kulturni in zabavno-glasbeni program.

Slika 5: Pustne maske

Slika 6: Čipkarstvo

Čipkarstvo se je začelo proti koncu 17. stoletja, ko so delavci začeli zgubljeni delo v rudniku. Idrijska čipka je znamenita za Slovenijo. Je zvrst klekljane čipke. Čipka, ki jo že stoletja izdelujejo v Idriji, in je pomemben del slovenske kulturne dediščine. Svoje ime je dobila po mestu Idrija, glavnem in najstarejšem slovenskem čipkarskem središču, kjer že od leta 1876 neprekinjeno deluje tudi znamenita idrijska čipkarska šola.

Slika 7: Splavarjenje

Splavarjenje oz. flosarstvo je najbolj znano na Koroškem/Štajerskem po reki Dravi.

Splavarjenje po reki Dravi ima bogato tradicijo, začetki segajo v 13. stoletje, ko se je splav uporabljal za prevoz vojakov in njihove opreme. Zaradi vse večjega povpraševanja po tesnem lesu iz okoliških pohorskih in kozjaških gozdov v 19. in začetku 20. stoletja, je splavarstvo po Dravi doživljalo razcvet vse do konca II. svetovne vojne, ko je železnica nadomestila rečni transport.

Slika 8: Pirhi

Menim, da bi moral vsak od nas vsaj malo poznati kulturo svojega kraja. Poznam veliko primerov, kjer oseba sploh ne ve, kateri kulturni dom ali kino je najbližji njegovemu domu. Seveda bi bilo bolje, če bi vsak vedel čim več o kulturi svojega kraja. Morda bi bil takrat celo svet lepši.

Blaž Ožbolt, 4. L

(Šol. l. 2016/17)

IZBIRA HOBIJEV IN DOMINANTNOST LEVE ROKE

Levičarji so bili že od nekdaj zapostavljeni in zaničevani, še do pred kratkim so otroke v šolah silil k spremembi uporabe rok, če je otrok pisal z levo roko. Tega v današnjih časih seveda ni več, a so levičarji še vedno spregledani, saj predstavljajo manjši odstotek populacije in se morajo velikokrat zelo prilagajati svetu, ki je namenjen desničarjem. V nalogi naju je zanimalo, s katerimi področji se bolj ukvarjajo dijaki, ki so levoročni, oz. kaj jih bolj pritegne: ali je to šport, glasba ali umetnost. Predvideli sva,

da se ukvarjajo z aktivnostmi, katere nadzoruje desna možganska hemisfera. V raziskavi je sodelovalo 49 levoročnih dijakov.

Delovanje možganov in levoročnost

V teoretičnem delu naloge sva se osredotočali na delovanje možganov, predvsem na to, kako delujejo možgani osebe, ki je levoročna.

Pri opravljanju umskih procesov vedno sodelujeta obe možganski polovici (hemisferi), vendar ne delujeta simetrično. Vsaka ima do neke mere specializirano nalogo. Izjemno pomembno je, da vsaka možganska hemisfera nadzoruje delovanje nasprotne polovice telesa. Vse senzorno motorične funkcije desne strani telesa so povezane oziroma nadzorovane iz leve hemisfere in obratno. Marentič-Požarnikova (2008, str. 24) poudarja, da učenje najbolje poteka takrat, kadar obe hemisferi delujeta povezano.

V času odraščanja je zelo pomembno, s katerimi dejavnostmi se posameznik ukvarja, saj je od tega odvisen razvoj umskih sposobnosti in tudi specializacija posamezne možganske hemisfere. Zahodna civilizacija in šolski sistem v njej dajeta prednost funkcijam leve možganske hemisfere: npr. analitičnosti, logike, besednemu in številskega izražanju. S svojim načinom učenja bolj načrtno razvija levo možgansko hemisfero, zanemarija pa funkcije desne, kot so npr.: gibanje, čustvenost, celostno dožemanje, intuicija, prostorske predstave idr. Enakovredno delovanje obeh hemisfer je še najbolj povezano pri mlajših otrocih. Na začetku pri njih morda bolj prevladuje desna hemisfera, nato pa počasi začne prevladovati leva, verjetno pod vplivom analitično in verbalno usmerjenega pouka. Večina ljudi daje prednost eni strani

pred drugo. In tako tiste, ki dajejo prednost desni polovici, imenujemo desničarji, za tiste, ki pa raje uporabijo svojo levo polovico, uporabimo izraz levičarji. Dominantnost ene od rok se kaže tudi pri načinu mišljenja in opravljanju dela. Za levičarje je bolj značilno, da imajo občutek za estetiko, dobro prostorsko predstavo in boljso domišljijo. Desničarji pa so boljši v govoru, uporabi abstraktnih pojmov in logičnem mišljenju. (Russell, 1993)

Raziskave kažejo, da je približno 10 odstotkov populacije levoročne. Znanstveniki do danes še niso natančno ugotovili, kje so vzroki za to. Znanost nakazuje, da je prevlada desničarjev povezana s tem, da govorne poti prihajajo iz leve možganske hemisfere. Znanstveniki nadalje ugotavljajo, da je večja verjetnost, da bo otrok levičar, kadar sta oba starša levičarja. Seveda samo uporaba leve roke še ne nakazuje na to, da je človek čisti levičar. Dokazano je, da se levoročnost dokončno razvije nekje med četrtnim in osmim letom starosti. Današnje teorije zagovarjajo stališče, naj starši otroka pustijo, da jemlje in dela stvari s tisto roko, s katero mu je lažje.

Slika 1: Lastnosti možganskih polovic

Levičarji in šport

V večini športov je zaželena obojestranskost, torej da so športniki skladno dominantni. Na eni strani ugotavljajo, da so levičarji v prednosti zaradi nasprotnikove nepripravljenosti na drugačen način igranja in to predstavlja element presenečenja, kot npr. pri boksu. Po drugi strani pa imajo levičarji mnoge težave pri treningu zaradi neprilagojenosti okolja in jim je znotraj tega postavljeno mnogo ovir, npr. streljanje. (Boroša, 1998)

Levičarji v umetnosti:

Likovna umetnost

Dolga je vrsta levičarjev, ki so na področju likovne umetnosti dosegli najvišji umetniški nivo. Betty Edwards je v svojih knjigah pisala, kako je človekova sposobnost kreativnega risanja odvisna od njegove sposobnosti preskoka z verbalne, analitične hemisfere k ustvarjanju z intuitivno, prostorsko, celotno desno hemisfero. Med tehnike izboljšanja umetniškega ustvarjanja je navedla risanje z levo roko. In tako so tukaj levičarji v prednosti. Na splošno velja, da levičarji spontano rišejo desni profil, se pravi da bo glava v profilu, ki jo je spontano narisal levičar, obrnjena proti desni. Tudi ostali narisani objekti bodo sledili tej usmeritvi. Že pri Leonardu da Vinciju so opazili, da je v svojih risbah in skicah uporabljal senčenje iz leve proti desni, kar dosledneje uporabljajo levoročni risarji. Tudi znani španski kipar in slikar Pablo Picasso je ustvarjal z levo roko.

Glasba

Levičarje lahko srečamo na vseh področjih glasbene umetnosti, uspešni so tako v komponiranju kot izvajanju tujih del, tako v klasični glasbi kot

v popularni moderni in narodni. Levičarji imajo prednost pri zaznavanju melodije, celostnega estetskega vtisa posameznega glasbenega dela in predvsem čustvenega naboja v njem. Manj uspešni pa so pri zaznavanju ritma, pri sledenju notnega zapisa in sploh pri vsem, kar ovira njihovo svobodno improvizacijo.

Pri inštrumentu naletijo levičarji na dve težavi. Prva težava je sama konstrukcija inštrumentov, druga pa so glasbeni učitelji, ki so velikokrat desnorčni. Le en inštrument je posvečen igranju z levo roko, in to je francoski rog; vsi ostali pa so bolj ali manj prilagojeni desničarjem. Naprodaj so tudi nekateri inštrumenti, ki so posebno izdelani za levičarje, a so težko dostopni, dragi ali pa dostopni samo, če so narejeni po naročilu. Tako posebno izdelano kitaro za levičarje je imel npr. Paul McCartney.

Film, gledališče in književnost

Med igralci se pojavi veliko levičarjev, veliko več kot bi pričakovali glede na delež levičarjev v celotni populaciji. Eden znanih igralcev je Charles Chaplin, ki se je dokazal šele v gledališču in na filmu.

RAZISKOVALNI DEL

Namen raziskovalne naloge je bil raziskati, katere hobije si izbirajo dijaki, ki so levoročni. V ta namen smo si postavili kar nekaj raziskovalnih vprašanj, osnovno med njimi pa je bilo, ali se pri izbiri hobija mladi odločajo po dominantnosti desne hemisfere.

Za raziskovalni del naloge smo sestavili anketni vprašalnik. Anketiranje je potekalo preko spleta, s pomočjo spletne strani, anketa je bila anonimna.

Naša ciljna skupina so bili dijaki, ki so levoročni in obiskujejo poklicne ali srednje šole. Prejeli smo odgovore 49

dijakov, od tega je bilo 27 % moških in 73 % žensk. Glede na to, da je le 10 odstotkov populacije levoročne, smo temu primerno prejeli majhno število odgovorov na poslano anketo. Glede njihove levoročnosti, smo odkrili, da je več kot polovica (57 %) anketiranih levoročna, odkar pomnijo. Večine med njimi starši niso silili k spremembi uporabe roke. Četrtnina od anketiranih dijakov se počuti bolj nerodnih zaradi uporabe leve roke, največjo zadrego imajo zaradi pisanja. Najbolj izrazita je njihova levoročnost pri prehranjevanju, saj se kar 93 % od anketiranih prehranjuje z levo roko. Kljub levoročnosti, pa je kar 23 % takih, ki držijo škarje v desni roki, verjetno zaradi dejstva, da so v šolah večinoma desnoročne škarje in so se že kot otroci temu prilagodili.

Z eno od hipotez smo ugotavljali, ali si levoročni dijaki izbirajo hobije po dominantnosti desne hemisfere. Poleg tega smo trdili, da si bodo ti dijaki pogosteje odločali za hobije na področju športa. Hipotezo smo potrdili. Z analizo anketnih vprašalnikov smo ugotovili, da se aktivno ukvarja z različnimi hobiji kar 80 % anketiranih dijakov, med njim se jih 32 % ukvarja s športom, 25 % z glasbo, 18 % s plesom, 14 % z ročnimi spretnostnimi in 11 % z raznimi drugimi hobiji (npr. taborniki, fotografija idr.).

Predvideli smo tudi, da se bodo dijaki, ki so levoročni, odločali za hobije, ki so povezani z ročnimi spretnostnimi. Nad rezultati smo bili presenečeni, da je bil delež anketiranih, ki se ukvarjajo z ročnimi spretnostmi bolj majhen (14 %). Razlog je morda v tem, da v srednjih šolah in gimnazijah ni dovolj pestre ponudbe interesnih dejavnosti na tem področju.

Nekateri anketiranci so navedli, da jih pri izbiri hobija po svoji želji (npr. potovanja, ogled prireditev za

mlade doma in v tujini) ovira denar. Večinoma pa se s hobiji, ki bi si jih tudi sicer želeli izbrati, ne ukvarjajo, ker jim primanjkuje časa.

Tema levoročnosti je zelo obsežna, zato se je naša raziskovalna naloga osredotočila le na vprašanje, ki je bilo povezano s hobiji dijakov. Področje levoročnosti je lahko izhodišče za nadaljnja raziskovalna vprašanja, kot so npr. ali so levoročni dijaki, ki se ukvarjajo s hobiji glede na prevlado desne hemisfere, uspešnejši ipd.

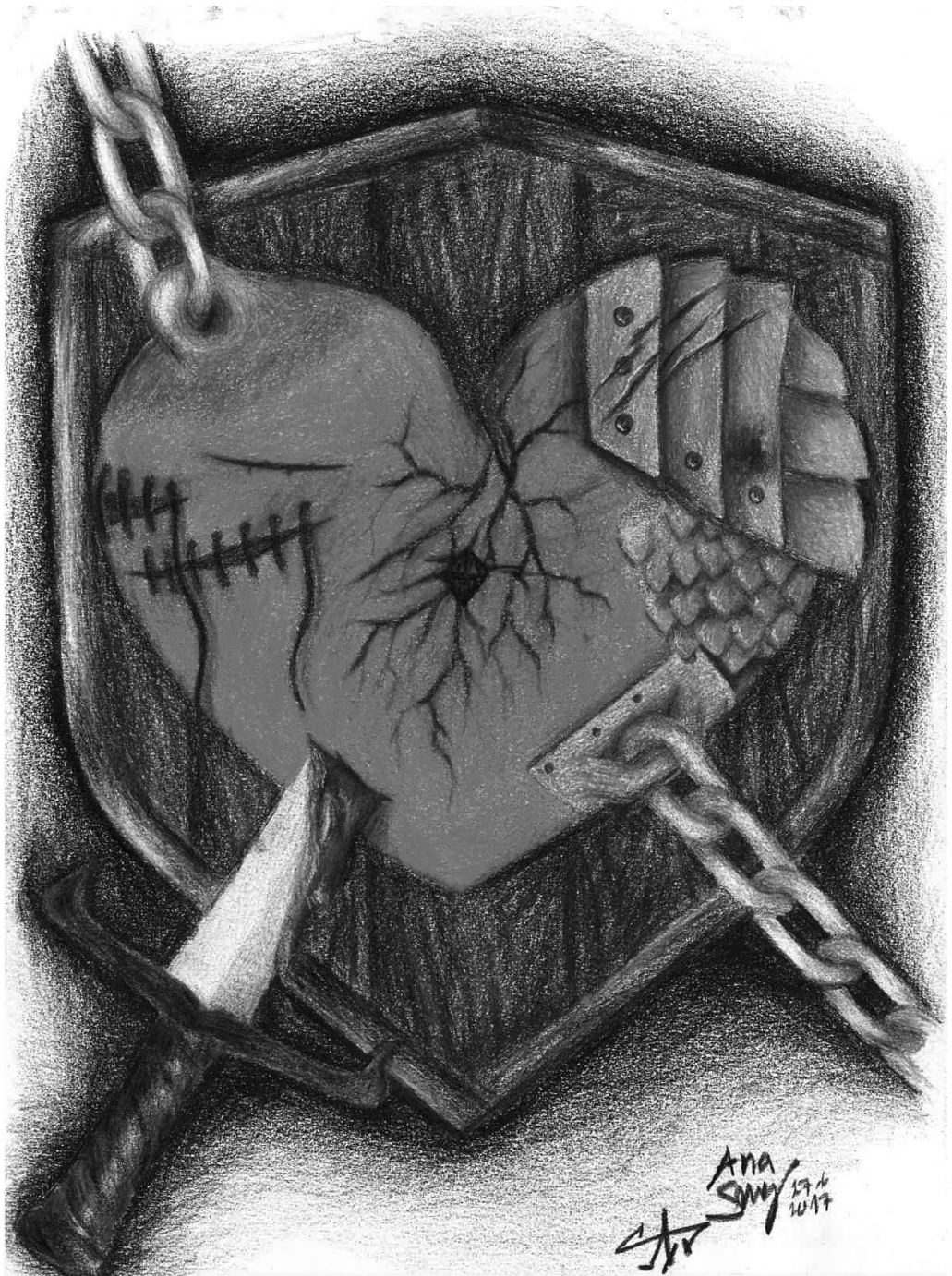
Izdelava raziskovalne naloge je bila za raziskovalki zelo poučno delo, saj sva se seznanili z različnimi metodami raziskovalnega dela. Naučili sva se npr. kako se obdelujejo rezultati anket, kako poiskati in pravilno navajati vire, kakšna naj bo vsebina raziskovalne naloge ipd. Pridobljeno znanje nama bo koristilo pri nadaljnjem izobraževanju.

Polona Jeraj in Nika Knez, 4. Zb

Mentorica: Mag. Darja Justinek

(Šol. l. 2016/17)

POPESTRITEV

VITEŠTVO V 21. STOLETJU

Pisalo se je skoraj vsakdanje ponedeljkovo jutro, a se je v trenutku spremenilo v zgodovinsko prelomnico Slovenije. Po skrivni prerokbi se don Kihot prebudi iz svojega dolgega spanca. Hitro odpre oči in se kot zanalašč znajde v spodnjem salonu SŠFKZ-ja.

Počasi vstane iz postelje in se razgleda po salonu. Toliko krem, ličil, pripomočkov še ni videl v svojem življenju. Želi si poskusiti, a mu glas v notranjosti pravi, da ga čakajo večje in boljše stvari od tega.

In končno odide na hodnik. Ni mu povsem jasno, kje se nahaja, zato poskuša vzpostaviti stik z dijaki. Ko mu končno uspe spregovoriti, izve, da se je znašel na območju šole. A se mu kmalu rodi odlična ideja. Odloči se, da bo sestavil veliko vojsko z več oprodami in vitezi, saj jih potrebuje za širjenje in obujanje svoje zlate dobe viteštva. Skrbno skuje načrt in kmalu vsi dijaki na šoli postanejo njemu podložni vitezi in oprode. Sedaj, ko ima svojo mogočno vojsko, lahko z lahkoto zavlada in razširi viteštvo po celem svetu. Nekaj let kasneje je viteštvo že razširjeno. Kihot srečno vlada svojemu mogočnemu imperiju s še močnejšo vojsko, kot jo je imel kadar koli prej. To dobo tudi sam poimenuje kar diamantna doba viteštva.

A se nekega dne zgodi grozovit dogodek. Kihot se začinja spuščati v novo realnost. Opazi, da je to spet ena njegovih blodenj. Pomisli, da ga bo ta blodnja spremljala tudi v njegovem naslednjem življenju. V knjigi piše, da se je ob smrti začel zavedati svojega zavoženega življenja in da je to obžaloval. Tega ne verjamem. Mislim, da so njegova dejanja le imela smisel. Mogoče tudi danes potrebujemo don

Kihota, ki bi ljudem pokazal, da je luč na koncu tunela.

Nika Čubej, 2. Ka

V CELOVCU NA PREDSTAVITVI NOVE KNJIGE

Branje, prežeto z zanimanjem za koroško zgodovino in njeno kulturo, me je pripeljalo tudi do recitala v Celovcu, v prostorih založbe Drava, v knjigarni Haček (haček pomeni strešica na znakih za šumnike). Brala sem pesniški opus Andreja Kokota in njegove spomine na otroštvo v internaciji.

Zelo sem bila vesela, že ko mi je ga. Irena Svoljšak Mežnaršič rekla, da sem za ta recital primerna jaz. Takoj sem vedela, da bodo sledile intenzivne priprave. Ker pa je bila profesorica Lidija Golc takrat odsotna, me je med pripravami na interpretacijo pesmi in odlomkov iz spominov poslušala, me bodrila in popravljala moj štajerski naglas kar po telefonu.

Besedilo sem večkrat prebrala tudi sama. Pazila sem na hitrost, tonski potek govora, poudarke in seveda na pravilno izgovorjavo nekaj nemških besed, priprave so zahtevale svoj čas.

Na koledarju je rdeči okvir objemal šestnajsti dan v marcu. Tudi ta dan sem v dopoldanskem času, kakor vsak dijak našega razreda, šla k pouku. Spomnim se, da sem imela praktični pouk in da sem večkrat morala pomisliti, kaj delam. V mislih so se mi sprehajali verzi, skriti v rimah, primerah in naglasih so čakali, da pridejo na svetlo. Pa še ni bil čas.

Moje misli so se morale najprej usmeriti v tekmovanje iz matematike. Hitro sem reševala, spodbujala sive celice, osvojila bronasto priznanje, nato pa

stekla v naš ljubi DIC, se uredila in misli usmerjala na svobodo. S Streliške ulice, od koder smo po navadi z razredom potovali na kakšne ekskurzija in izlete, sem se tokrat skupaj z etnologinjo go. Ireno Destovnik odpravila v Celovec.

Stopili sva v knjigarno, kjer smo imeli predstavitev posthumne pesniške zbirke Andreja Kokota, Pesmi za moje ljudi, ob 80-letnici njegovega rojstva. Bil je pesnik, pisatelj, prevajalec in urednik.

Moje interpretacije so bile izbrane iz Kokotovega pesniškega opusa in knjige spominovna internacija njegove družine v Nemčijo Ko zori spomin. Slišala sem elegantno pretakanje slovenskega in nemškega jezika. Bila sem v stiku z odprtimi, pozitivno naravnanimi ljudmi, ob katerih sem iskreno uživala. Še zadnjič sem pogledala v svojo šolsko mapo, jo prelistala, preverila zaporedje listov in kmalu smo z urednico go. Jernejo Jezernik in profesorjem Matjažem Kmeclom začeli s prireditvijo. Poslušalce, ki so stali in sedeli tudi po stopnicah, smo razveselili s predstavitev, kamere so snemale, bliskal je fotoaparati. Doživeto sem recitala, za kar so me pohvalili. Meni je bilo zanimivo tudi branje v kostanjškem narečju, saj je avtor doma iz Kostanj nad Vrbskim jezerom.

Celoten dogodek me je obogatil, saj vem, da z go. Golčevo nisva delali le za ta nastop, temveč tudi za dušo in za osebnostno rast. Sledilo je kratko druženje, še zadnji pozdravi in stiski rok, nasmehi. Povratek se je zdel krajši. Med zanimivim pogovorom z urednico založbe Drava, gospo Jernejo Jezernik, sva prispeli do zelene prestolnice. Na koncu dneva sem utrujena legla in šele takrat lahko dojela, kako dragocen dan smo preživeli vsi, ki smo začutili, da s poezijo najdemo čustvo, čustvo najdemo misel, misel pa pravo besedo.

Prireditve so predstavili na RTV Slovenija v oddaji Dober dan, Koroška, pa tudi v časopisih Nedelja in Novice.

Moja najljubša pesem z recitala pa je tale:

Vztrajanje

Tu se nič več ne dogaja,
tu lahko tulim v dolino,
hodim od kraja do kraja
in to počnem leto in zimo.
Tu je vsako upanje odveč,
tu sem lahko mrtev ali živ,

Anja Jug, 4. Zb

(Šol. leto 2016/17)

ČRNO – BELI DNEVI IN ...

Tik-tak, tik-tak ... uh, spet ta budilka, ki jo slišiš vsako jutro in katero bi vsakič brez premisleka najraje ugasnil. Obrnil bi se in naprej spal. A nič od tega ne smeš storiti. Zate se je dan začel in moraš vstati. Z muko se spraviš iz tiste tople, mehke postelje v ta hladen in nesramno zgoden dan. Urediš se, oblečeš in poješ – nekaj čisto malega, ravno toliko, da zdržiš do šolske malice – mogoče popiješ prvo jutranjo kavo, ki naj bi te vsaj za silo zbudila, se obuješ in si oblečeš jakno, zgrabiš torbo, se še na hitro pogledaš v ogledalo in se odpraviš.

S hitrimi koraki stopaš proti postaji, saj se ti zaradi prepoznega odhoda zopet

mudi. Končno prideš na postajo. Ko pogledaš na tablo s podatki o prihodu vlakov vidiš, da si brez razloga hitel. Vlak ima namreč zopet zamudo. Super. Postaviš se ob steno in se pretvarjaš, da ne obstajaš, saj bi bil raje doma in užival v spanju. Pogledaš sem in tja, vsakih deset sekund pogledaš na uro ter razmišljaš o vseh mogočih stvareh. Kmalu zaslišiš tisti znan glas, ki ti sporoča, da tvoj vlak prihaja na običajen tir. Zdolgočaseno se odpraviš tja in gledaš vlak, kako prihaja. Ob tej uri je običajno vlak s kupeji. Opazuješ ga, kako drvi proti tebi, potem pa počasi zavira. Ustavi se in ti vstopiš. Hodiš po hodniku ter pogledaš v vsak kupe.

Ta je poln, tudi ta, v naslednjem nek gospod spi, pa se odločiš, da greš naprej. Pogledaš v drugega in vidiš samo neko gospo. Odpreš vrata ter ji zaželiš dobro jutro, čeprav je ne poznaš in tebi jutro ni tako zelo dobro, saj si nenaspan. Usedeš se, vzameš slušalke in prižgeš glasbo. Vedno iste pesmi, zato jih znaš že na pamet. Pride sprevodnik, pogleda karto in zopet gre. Nekaj časa poslušáš glasbo, nato pa se malo osredotočiš na dogajanje zunaj. Opaziš tudi, da je tvoja sopotnica zaspala.

Postajo za postajo se vlak počasi polni, nato pa si končno v Ljubljani. Vlak se ustavi in počasi drug za drugim potniki izstopajo. Kot vsi ostali greš tudi ti po stopnicah, nato pa se obrneš v smeri proti centru. Pohitiš proti šoli, ko pa si končno tam, ugotoviš, da imaš le še nekaj minut do zvonjenja. Hitro se preobuješ, si oblečeš haljo in se pridružiš sošolkam ter sošolcem.

Pozdravite se in navdušeno pogovarjanje ter občasno opravljanje se začne. Začne pa se tudi pouk. Ta sicer mineva zelo počasi, a šolska ura gre proti koncu in na vrsti je malica. Navdušeno jo poješ, saj si bil že sestradan. Tako. Skoraj polovica pouka je že minila. Občasno je zanimivo, drugič dolgočasno, v vsakem

primeru pa nestrpnost čakaš tisti zadnji zvonec, ki ti naznani, da je pouka konec in greš lahko domov. Tudi ta je prišel in prerineš se skozi tisto večno gnečo na hodnikih do svoje omarice. Skupaj s prijatelji se nato odpraviš na postajo, kjer počakate na mestni avtobus, da bi vas odpeljal na glavno železniško postajo. Avtobus pride in vas odpelje.

Na postaji zopet čakaš, tokrat na vlak, ki te pelje domov. Usedeš se, včasih imaš družbo, spet drugič pa ne. Napišeš mami tisti sms: »Hej, jaz sem na vlaku, sestradan. Kaj je za kosilo?« Zopet ugasneš telefon in opazuješ dogajanje skozi okno. Pelješ se skozi gozdove, čez polja in mimo mest. Vidiš vse te hiše polne ljudi z različnimi zgodbami. Čas dokaj hitro mine in že si v svojem domačem kraju. Izstopiš in se odpraviš domov.

Ko prideš, pozdraviš in olajšano odvržeš torbo. Najprej greš seveda v kuhinjo, da bi jedel. Vmes poročaš mami, kako je bilo v šoli in kaj ste delali. Nato greš v svojo sobo. Narediš nalogo in pripraviš zvezke za naslednji dan. Uležeš se, da bi se malo spočil, samo za pol ure boš zaprl oči, ne misliš pa zaspiti. Ko pa zopet odpreš oči, je ura že pol osmih. Zaspal si. Vzameš telefon in pogledaš vsa socialna omrežja. Pogovarjaš se s prijatelji, všečkaš slike in preprosto zapravljaš čas. Greš še malo v dnevno sobo in se pridružiš družini ob gledanju televizije. Kmalu pogledaš na uro in ugotoviš, da bi se lahko (glede na zgodnje vstajanje!) počasi odpravil spat. Urediš se in se uležeš. Zopet začneš malo brskati po telefonu, na katerem je vedno nekaj novega, a hkrati so to vedno iste stvari. To brskanje povzroči, da pozabiš na realen čas in na to, kako zelo utrujen si. Bedenje bi se lahko vleklo v neskončnost, a utrujenost kmalu premaga, zato ugasneš telefon. Obljubiš si, da boš svoje navade spremenil, a to se seveda ne zgodi.

Naslednji dan se vse to ponovi. Tvoj dan. Dan običajnega dijaka. Naporen in dolgočasen. Črno-beli dnevi in ... ah, saj prihaja vikend! Skrivnost, še nedorečen ...

Larisa Redžepović, 3. Fb

RAZPADEL JE SVET, V KATEREM JE NEKOČ ŽIVELA NJEGOVA DRUŽINA

Vladan je bil fant, ki mu v življenju nikoli ni bilo lahko. Morda le takrat, ko je bil še majhen deček in je na svet gledal še bistveno drugače.

Njegova zgodba se začne v Puli, kjer odrašča in se veliko druží s svojimi prijatelji. Živi z očetom Nedeljkom in mamó Dušo. Življenje se mu krepko spremeni, ko se prične vojna in njegov oče v njej sodeluje kot general. Skupaj odidejo v Beograd. Oče gre kmalu na bojišče, Vladan in njegova mama pa sta še nekaj časa v hotelu, potem pa se odpravita k Danilu, očetovem bratrancu. Pri njem se ne zadržita dolgo, temveč odideta v Slovenijo k Dušinim staršem. Sledi selitev v Fužine, kjer se končno ustalita. O očetu večinoma nista slišala prav veliko, dokler ni mama Vladanu povedala, da je umrl. To ga je seveda potrló. Ko je bil malo starejši, je ugotovil, da njegov oče sploh ni mrtev in želel ga je poiskati. Bil je zelo jezen, da se mu je mati zlagala. Očeta je na koncu le našel in oče je dejal, da je bil v vojne zločine, katerih so ga obtoževali, prisiljen. Vladan je šel stran od njega, Nedeljko pa je na koncu naredil samomor.

To zgodbo si je zamislil Goran Vojnović in jo tudi izdal pod naslovom *Jugoslavija, moja dežela*. Vojnović je

slovenski pisatelj, pesnik, režiser, ki se je rodil leta 1980. Svoje prvo delo je objavil leta 1998. To je bila pesniška zbirka *Lep je svet*. Zelo je znan po romanu *Jugoslavija, moja dežela* in *Čefurji raus*. Režiral je več slovenskih iger, za kar je bil nagrajen. Kar nekaj nagrad je prejel tudi za svoja literarna dela.

Goran Vojnović mi je kot pisatelj všeč, saj piše v razumljivem jeziku. Všeč mi je njegova dokaj preprosta slovenščina. Včasih uporabi tudi bolj strokovne ali tuje izraze, ki jih povečini nisem razumela. Ni pa mi bilo všeč, da uporablja toliko kletvic in srbohrvaških besed. Roman je smiselno razdelil na 29 poglavij, domiselno pa se mi zdi to, da časovno »preskakuje«. Nekaj časa namreč pripoveduje kot otrok, nato pa razmišlja kot odrasel človek. To mi je zelo všeč, saj tako lahko vidim razliko med razmišljanjem otroka in odraslega. Bralec zasledi njegov miselni razvoj, spremembo mnenja, najbolj pa me je pri Vladanu presenetila objektivnost glede očeta. Dokler se ni resno zapletel v njegovo iskanje, se sploh ni vprašal, ali je oče kriv, za kar ga obtožujejo. Po mojem mnenju sploh ni upal pomisliti, da oče ni kriv, saj bi ga nasprotno še bolj potrló, kot ga je sicer. Bil pa je tudi oropan upanja, saj so ga skoraj vsi v določenem pogledu izdali.

Zakaj točno je Vladan iskal očeta? Ni verjel, da je morda nedolžen? Sprva niti pomislil ni na to. Verjetno ga je premagalo neko notranje čustvo, ljubezen do očeta. Morda pa le gola radovednost, zakaj je oče storil, kar je. Verjetno ga je motila tudi Dušina večletna molčečnost in je stvarem želel priti do dna. A najbolj verjetna se mi zdi trditev, da je očeta iskal zato, da bi izvedel resnico. Da bi izvedel, kaj se je dogajalo pred njegovimi očmi oz. v času mirnega življenja v resnici. Kaj je pomenilo, ko je prvič slišal besedo »prekomanda«, zakaj so odšli v Beograd,

zakaj je klical mamo in bil tiho, zakaj je pobijal nedolžne ljudi. Ni mu bilo pomembno, da je odgovor na katero od teh vprašanj že vedel. Po mojem mnenju je to želel slišati iz Nedeljkovih, iz očetovih ust. Da bi mu lahko odpustil misli, da Nedeljko mogoče pa le ni njegov oče. Da bi morda spet dobil malo zaupanja vanj. Tudi Vladanovi subjektivni in objektivni odgovori na to, ali je oče morilec, izvirajo iz nekega nezaupanja. Verjetno se mu je porajalo vprašanje, ali je njegov oče kot se ga spominja iz otroštva, ali takšen, kot so ga predstavili tisti, ki so ga obtoževali. Bil je v precepu med dobrim in zlim, med očetom in tujci. Zato njegova občutja popolnoma razumem.

Zanimivo mi je tudi to, da se Vladan kot otrok ni zavedal aktualnih stvari v njegovi državi, zanimiva mi je ta njegova otroška naivnost in popolno zaupanje staršem. Sicer so zgodovinske okoliščine zelo vsiljivo predstavljene. Ne zelo natančno, a se iz njih da razbrati bistvo. Ker je pripovedovalec Vladan, na pripoved vpliva njegova perspektiva, a ta ni usmerjena v zgodovinske okoliščine in stvari, njemu kot otroku nekako tuje, ampak predvsem v doživljanje očeta, v dvom o njegovi krivdi in nedolžnosti, v njegovo osamljenost. Tudi kot odrasel se mi zdi nekako zmeden. Verjeti očetu ali ne, zaupati mami ali ne, govoriti slovensko ali ne, biti zaljubljen ali ne, najti očeta ali ne. Tudi zgodbo pripoveduje tako, da med dogodki »skače«, kot sem že prej omenila. Tako se dogajalni čas in prostor veliko spreminjata, predvsem med letom 1991 in sedanostjo ter med Srbijo in Fužinami.

Zaključek romana sporoči, da je razrešil skrivnost svojega očeta, predvsem pa sebe. Očeta ima še vedno rad in zato obiše tudi njegov grob. Odlomek pa kaže tudi na nek uspešen zaključek, na konec tavanja in na neko samostojnost. Da bo dokončno pokopal muke celega

življenja in končno zaživel, saj mu niti Tomislav niti Nedeljko ne odgovarjata in ga ne bremenita. Odločil se bo sam.

Iz branja sem se naučila, da je stvarjem za pravi mir potrebno priti do konca in da smo lahko mirni šele, ko v miru počivajo naši predniki in imamo nanje bolj ali manj dober spomin. Tako kot v nas živijo večno.

Neža Kastelec, 3. Fc

DEŽELA LJUDI IN DEŽELA PTIC

Delo Samorog je poetična drama, ki je nastala kot plod domišljije Gregorja Strniše. V to vrsto drame so vključena poetična in tudi filozofska razmišljanja. Sestavljena je iz treh poglavij in v vsakem poglavju je enaindvajset slik oziroma dejanj. Števila predstavljajo velik del simbolike dela. Eden izmed glavnih simbolov pa je tema moje naloge: Dežela ljudi in dežela ptic.

Idejo o teh dveh svetovih nam v drami predstavi Margarita, ena izmed dvojčic. Obsojena je bila čarovništva, ker je pripovedovala o tem svetu kot o nečem, česar se drugi ne zavedajo. Lahko sklepamo, da gre za nek prešušten svet, ki ji ga je prišepetaval hudič v krinki barvnega ptiča s kronico, ki ga je kupila. Ona gleda skozi okno med dva svetova in si želi kril, da bi dosegla onkraj.

Obstajala naj bi v dveh različnih časovnih obdobjih na istem mestu, kar je nemogoče in ovrže naše dojemanje resničnosti. Človeški svet je obdan s ptičjim, ptičji pokriva človeškega. Svet nad človeškim vidi le tega, z več dimenzijami, tako kot nas gledajo ptice. To nakazuje, da je resničnost ptičjega

sveta bolj globoka in bolj kompleksna od človeškega. Našo resničnost vidi iz vseh strani, mi je pa niti toliko ne, da bi jo razumeli. Margarita bi rada vedela skrivnosti, katere ve sam ptičji hudič.

Ta svet se ji zdi preveč preprost, a veruje, da bo dosegla višje od stvarnosti. Njena sestra dvojčica Uršula, plod mesečeve teme, živi v stvarnosti, a ne verjame, da bo prinesla ta stvarnost tisto, kar si želi. Sama sem zamrznjena med mislimi Uršule in Margarite. Verjamem, da je stvarnost, ki jo mi vidimo, samo plod našega razuma in misli. A ravno to ljubim. Ljubim ta človekov razum, ki je sposoben poenostaviti stvari, da ne živi v negotovosti. Stvarnost, tako kot jo opredeli Strniša, je samo skupek lepo zloženih matematičnih formul. Verjamem, da bodo te lažne misli izginile v pozabo in da se nam bosta svet in realnost odprla v pravi luči. Vprašanje ni kdaj, saj to ni pomembno, čas je relativen in je plod človeške potrebe po varnosti.

Drama je postavljena v realen zgodovinski čas, kar razberemo iz dogodkov značilnih za srednji vek. Poleg tega se pa med verzi zgodovinskega časa skriva svet višje realnosti, ki ga vidijo dramski liki, pisatelj pa jih zaupa tudi nam. Svetova se prepletata in pokrivata tako dobro, da jih marsikdo sploh ne loči. Tako kot danes. Za nas, »navadne« ljudi, obstaja realnost, kot jo poznamo. Ozadje te realnosti je večini neznano. Nekateri pridejo do spoznanja sami, nekateri pa se zaobljubijo hudiču, kot se je Margarita.

Karin Kapelj, 4. Fc

CHEERLEADING

Intervju z Nino Tomažič, dijakinjo iz 3. Ka

1. Od kod izvira ta šport in kako to, da si se zanj odločila?

Ta šport izvira iz Amerike. Zanj se nisem odločila jaz, saj sem bila premlada. Imela sem komaj pet let, zato me je v ta šport popeljala mami.

2. Kako dolgo že treniraš, pri katerem klubu si in kako poteka tvoj vsakdanji trening?

Treniram že od petega leta starosti pa vse do danes, torej vse skupaj 11 let. Sem članica športnega društva Log-Drager. Treningi potekajo različno, odvisno je od dneva v tednu. Včasih treniram po dve uri na dan, zgodi pa se tudi to, da imam trening dvakrat na dan in to traja tudi po tri ure ... Treningi zajemajo elemente iz gimnastike, plesa in akrobatike.

3. Kakšni so vaši skupni dosežki in kakšnih tekmovanj se sploh udeležuješ?

Udeležili smo se že večjih državnih, evropskih in tudi svetovnih tekmovanj. Kot skupina smo bili državni in evropski prvaki. Kot članica slovenske reprezentance pa sem skupaj z preostalimi člani dosegla mesto podprvakov na svetovnem tekmovanju.

4. Je šport zahteven? Kolikokrat na teden se mu posvečaš in koliko tekem imaš v letu?

Šport je zelo zahteven, saj mu moraš posvetiti veliko svojega časa, prav tako pa je vse skupaj zelo naporno. Trening imam vsak dan, le nedelje si privoščim proste. Se pa je že zgodilo, da sem nedeljski prosti čas posvetila cheerleadingu. Tekmovanja se tematsko razlikujejo in so razporejena skozi celo leto.

5. S čim bi bralce lahko pritegnila k temu športu in kaj ti je pri njem tako všeč?

Pritegnila bi jih z gimnastičnimi elementi, akrobatiko, adrenalinom in nepozabnimi doživetji na tekmovanjih in potovanjih po celem svetu. Všeč mi je druženje, sam šport, tekmovanja, potovanja, zdrav način življenja in občutek, ko stopiš na tekmovalni oder.

Pripravila: Tea Forsthuber, 3.Ka

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT - TEK

Sem Katja Podobnik in obiskujem četrty letnik v programu farmacevtski tehnik. Prihajam iz Žirov, med tednom pa sem v dijaškem domu v Ljubljani. Imam dva

starejša brata in mlajšo sestro in vsi se ukvarjamo s športom. Že deseto leto se ukvarjam z gorskim tekom.

Že kot majhna deklica sem se udeleževala lokalnih tekem v našem kraju in bližnji okolici, tekmovala pa sem tudi v gorskem kolesarstvu, ki me kasneje ni pritegnilo. V petem razredu sem začela obiskovati atletiko na naši osnovni šoli in še danes nastopam za ŠD Tabor iz Žirov.

Starši so me najprej vozili na tekme za gorenjski pokal in tako smo sobotne in nedeljske popoldneve izkoristili za družinski izlet. Ker sem bila na tekmah zelo uspešna, sem dobila motivacijo in zagon tudi za naprej. Kmalu sem začela tekrovati v gorskem teku in pri tem sem ostala vse do danes. Udeleževala sem se tekem za Državno prvenstvo in bila zelo uspešna.

Ker sem ljubiteljica konj, sem vzporedno s tekom trenirala tudi jahanje. Trenirala sem v Novem mestu in na Bledu. Udeležila sem se več tekem za slovenski pokal. Po končani osnovni šoli sem s tem športom zaključila zaradi pomanjkanja časa. V prostem času pa najraje potujem.

S prihodom v Ljubljano sem se teku še bolj posvetila. Dopoldne sem v šoli, popoldne pa si poleg učenja vzamem čas za trening. Poskušam vzdrževati kondicijo, konec tedna pa treniram v domačem kraju, kjer imam zato boljše pogoje in lahko tečem po okoliških gozdovih in hribih, ki jih seveda ne manjka. V poletnem času pa se pripravljam tudi na morju. Že tretje leto nastopam v mladinski konkurenci. Že dvakrat sem bila v skupnem seštevku v gorskih tekih državna prvakinja, enkrat pa na drugem mestu. Zastopala sem slovensko mladinsko reprezentanco na svetovnem prvenstvu v Walesu, Bolgariji in letos v Italiji. Na tekmovanjih sem spoznala veliko novih

prijatelj in prijateljic in tudi z našimi slovenskimi reprezentanti se zelo dobro razumemo.

Poleg gorskih tekov se udeležujem tudi cestnih tekov na 10 km. Z zadnjo tekmo na Šmarno goro se je sezona v gorskih tekih zaključila in ponovno sem postala državna prvakinja. Sodelovala sem tudi na Ljubljanskem maratonu, kjer sem v soboto, 28. 10. 2017, zastopala šolo in dosegla 5. mesto (med ljubljanskimi srednjimi šolami 2. mesto), v nedeljo, 29. 10. 2017, pa sem tekla na 10 km in dosegla 4. mesto.

V prihodnosti si želim čim manj poškodb in da bi še naprej uspešno zastopala Slovenijo na evropskih in svetovnih prvenstvih.

Katja Podobnik, 4. Fa

GLEDALIŠKI ABONMA

ANTIGONA

V torek, 21. 2. 2017, smo si v SNG ogledali predstavo Antigona, režiserja Eduarda Milerja. Trajala je 70 minut, brez odmora. Vlogo Antigone je prevzela igralka Nina Ivanišin, Kreona je igral Jurij Zrnce, Iva Babič je nastopila kot Ismena, Nik Škrlec kot Hajmon.

Obnova:

Antigona je bila hči kralja Ojdipa. Imela je še dva brata, Polinejka in Eteokla, ter sestro Ismeno. Po Ojdipovem odhodu iz mesta je ostal prestol prazen. Ker se brata nista mogla odločiti, kdo bo zavladal mestu Tebam, sta se odločila za silo. Spopadla sta se, vendar sta oba podlegla ranam. Priložnost je izkoristil Kreon in prevzel prestol. Odgovornost za smrt obeh bratov je Kreon naprtil

Polinejku. Eteokla so pokopali z vsemi častmi, Polinejka pa je prepovedal pokopati. Pustili so ga ležati na bojišču, da bi ga raztrgale zveri. Antigona se je odločila, da bo klub kraljevi prepovedi pokopala svojega brata, njena sestra Ismena pa ji je to branila. Vendar pa kraljeve grožnje s smrtjo niso preprečile Antigoninih načrtov. Šla je na bojišče in Polinejku izkopala grob. Na njeno nesrečo pa je bilo truplo zastraženo. Stražar je novico takoj prenesel do Kreona. Ta je odločil truplo odgrebsti. To je bilo v nasprotju z Antigoninim načelom, zato je ponovno pokopala brata, čeprav je vedela, da jo to lahko stane življenja. In res jo stražar vklene in odpelje pred kralja. Ta ji določi smrt. Njegov sin Hajmon je bil zaljubljen v Antigono. Hotel se je poročiti z njo, vendar mu je kralj to prepovedal, Antigono pa zaprl v podzemno jamo. Kmalu zatem je na dvor prišel starec in je kralju napovedal nesrečo. Ob tem se je Kreon zamislil in se odločil pokopati Polinejka, Antigono pa rešiti iz jame. Hitro je odšel s svojim sinom Hajmonom ponjo, vendar se je Antigona med tem že obesila. Ko je Hajmon to videl, se je zabodel z mečem. Kreon se je ves nesrečen vrnil z mrtvim sinom domov, ob tem pa se je iz žalosti ubila tudi Kreonova žena. Tako je bil Kreon kaznovan za svojo trdoglavost in trdosrčnost. Spoznal je, da je imel tudi on nekoga nad seboj in da je tudi on kršil načela. Bogovi so namreč zapovedali, da je do mrtvih vedno treba izkazovati spoštovanje in jih zato pokopati.

Moje mnenje:

Predstava se mi je zdela zanimiva. Tokrat sem bila na vsebino dobro pripravljena, saj smo Sofoklejevo Antigono že brali za domače branje. Velja za eno najbolj uprizarjanih del. Ta uprizoritev je dala več poudarka zgodovini Teb, ki je vplivala tudi na življenje njenih prebivalcev. Igra odpira

vprašanje, zakaj je Antigona brata pokopala dvakrat in od kod izvira njeno ime. Edino, kar me je motilo, je bilo pretemno prizorišče.

VOJNA IN MIR

V petek, 3. 2. 2017, smo si v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma ogledali predstavo Vojna in mir. Trajala je 200 minut z odmorom. Režiser predstave je Silviu Purcărete, igrali pa so: Viktorija Bencik Emeršič kot Nataša Iljinišna Rostova druga, Eva Jesenovec kot Sonja Rostova, Ajda Smrekar kot Nataša Iljinišna Rostova prva in ostali.

Obnova:

Zgodba se začne v salonu Ane Pavlovne, v katerega prideta Pierre in Andrej, ki močno odstopata od ostalih obiskovalcev v prostoru. Tja prispe tudi knez Vasilij, ki ga neka kneginja prosi, naj pomaga njenemu sinu Borisu do boljšega položaja. V salonu razpravljajo o Napoleonu Bonaparteju. Po zabavi Pierre obišče kneza Andreja, s katerim se pogovarjata o smislu življenja. Tolstojev roman z istim naslovom opisuje zasebno družinsko in družabno življenje plemiških družin, in sicer Bolkonskih (Andrej in Marija), Rostovih (Nataša in Nikolaj) ter Bezuhovih (Pierre), na drugi strani pa vojni čas. To je bilo na preprost način predstavljeno tudi na odrski prostor. Knez Andrej obišče očeta v Lisih gorah, kjer se odloči oditi v vojno. Feldmaršal Kutuzov ga pošlje v oddelek, ki naj bi zadržal Francoze. V bitki se posebej izkaže poveljnik topničarjev Tušin. Medtem ko se Andrej bojuje, Pierru umre oče in on podeduje vse premoženje, zato mu je veliko ljudi nevoščljivih. Knez Vasilij ga zaradi bogastva skuša omožiti s svojo hčerko Heleno. Pierre podleže njenim čarom in se poroči, a kmalu

spozna, kako veliko napako je storil. Leta 1805 pride do znamenite bitke treh cesarjev pri Slavkovu. Udeleži se je tudi knez Andrej. Tam ga ujamejo, a jim kmalu ubeži. Pierre pozove na dvoboj Dolokova, ker misli, da je on kriv za nesrečo njegovega zakona, ker ljubi Heleno. V dvoboju Pierre rani Dolokova in se po tem dejanju odloči, da se za vedno loči od žene. Nato sledijo mnogi dogodki ... ljubezen ... in podobne zadeve. 26. avgusta 1812 pride do borodinske bitke, v kateri je knez Andrej hudo ranjen. Kot opazovalec se je udeleži tudi Pierre. Ta bitka se ni končala z zmago določene strani. Obstajala je le moralna zmaga, ki so jo poželi Rusi. Andrej podleže ranam in umre. Nataša se poroči s Pierrrom, Nikolaj Rostov pa s knežno Marijo. Oba zakona sta srečna. Vojna se nadaljuje in Francozi hitro ugotovijo, da je vse skupaj en sam poraz. Sledi beg francoske vojske, ki ji sledi Kutuzov, in dokončen poraz Francozov.

Moje mnenje:

Predstava je bila dobro zaigrana. Mogoče je bila velika dvorana razlog, da se ni slišalo dovolj jasno, kar so govorili. Predstava mi je bila všeč, saj je vsebovala veliko zanimivih elementov. V primerjavi z romanom se v predstavi zvrsti veliko kratkih prizorov, ki se prelivajo drug v drugega, čeprav niso nujno v kronološkem zaporedju. Torej je predstava nekakšen mozaik, v katerega so vstavljeni posamezni koščki. Mogoče ravno to daje čar predstavi. Najbolj so mi bili všeč prizori, ki jih je zaigral Jernej Šugman kot Apraksina.

DRAGO JANČAR, DISIDENT ARNOŽ IN NJEGOVI

V četrtek, 27. 10. 2016, smo si ogledali gledališko predstavo Disident Arnož in njegovi, pisatelja Draga Jančarja. Predstava je trajala 120 minut. Režiser

predstave je Diego de Brea, glavni igralci pa so bili Marko Mandić kot Andrej Arnož, Kristijan Ostanek kot Ignacij Detela, Klemen Slakonja kot Ksaver, Ivo Ban kot guverner in ostali.

Predstava je postavljena v prvo polovico 19. stoletja. Arnož je oseba, ki je navdahnjena z revolucionarnim zanosom. Toda njegova vizija razpade, ko se obrnejo proti njemu ravno tisti, ki so podpirali njegovo idejo.

Iz vsebine igre: Arnož in Ignacij sta ilegalno tiskala letake, ki naj bi vzdramili ljudi. Ko pa pridejo Arnoževi študentje (Arnož je bil predavatelj na bogoslovju v Celovcu), jih dobi policija. Ker je policija hotela, da Wolf priča proti Arnožu, on pa se je temu upiral, so ga zaprli. Jernej Wolf je bil oče Ane Wolf, ona pa je bila zaljubljena v Arnoža. Ana si je zelo prizadevala, da bi izpustili njenega očeta in zdi se, da zamenja. V zaključku tiskarno popolnoma uničijo, Wolfa izpustijo, vendar se na prostosti obesijo. Arnož se umakne v Ameriko in ustanovi svojo sekto, a ne uspe prepričati več ljudi. Na koncu propade.

Moje mnenje o predstavi: Predstava je bila dobro zaigrana, čeprav se mi je zdela težje razumljiva.

MERLIN ALI PUSTA DEŽELA

V četrtek, 5. 1. 2017, smo si ogledali predstavo z naslovom Merlin ali pusta dežela. Predstava je trajala 225 minut, z dvema 15-minutnima odmoroma. Režiser predstave je Aleksandar Popovski, glavne vloge pa so odigrali Barbara Cerar kot Merlin, Silva Cušin kot Hudič, Tina Vrtnjak kot mladi kralj Artur, Saša Pavlin Stošić kot Ginevra, Klemen Janežič kot Sir Lancelot, Tadej Toš kot Klovni in ostali.

Igra predstavlja junaške legende iz mita o kralju Arturju in vitezi okrogle mize. Hudič je Merlinov oče, ki si je izmislil okroglo mizo. V skalo zapiče meč in reče, da bo tisti, ki bo izvlekel meč, postal kralj Artur. To uspe majhnemu vitezu, ki nato postane kralj. S svojo vojsko osvaja ozemlja. Spozna Ginevro, ona pa mu ni popolnoma zvesta. Sir Lancelot in Ginevra se zaljubita. Kmalu to izvedo še drugi vitezi, ki novico povedo Arturju. Na koncu tragedije nobeden ne preživi, saj so prišli v dobo realizma in politike.

Predstava se mi je zdela zanimiva. Odpira vprašanje, kako dolgo se lahko ohrani koncept okrogle mize, za katero sedijo plemeniti vitezi. Je svet brez konfliktov sploh mogoč?

Katja Vranešič, 2. Kb

Z ZNANJEM DO LEPOTE

V soboto, 1. 4. 2017, sem dan začela zelo zgodaj, saj me je čakalo tekmovanje iz naravne manikire. Zbrali smo se v šoli in ob pol sedmih odpeljali proti Celju. Bližje kot smo bili cilju, bolj sem bila na trnih. Nisem vedela, kaj naj pričakujem, saj je bilo to moje prvo tekmovanje.

S svojim modelom sva se morali najprej prijavit. Dobili sva majico, na katero sva prilepili nalepko z najino številko. Nato sva odšli v garderobo in tam pustili stvari, ki jih nisva potrebovali. Čez nekaj časa smo morale tekmovalke s svojimi modeli oditi v učilnico, kjer je potekalo tekmovanje. Zraven sem imela še tri sošolke, zaradi katerih sem bila malenkost manj vznemirjena. Spoznala sem tudi nekaj tekmovalk iz Celja, ki so bile zelo prijazne, zato je bilo vzdušje še bolj prijetno. Ura je odbila devet in tekmovanje se je začelo. Takrat

sem čutila, da so se mi roke začele tresti in potiti. Kmalu sem se umirila in vse opravila tako kot na vajah. S svojim delom sem bila zadovoljna. Ko smo zaključile, so morali modeli na ocenjevanje. Po eni uri smo odšli na kosilo ter imeli odmor. Na razglasitvi smo bile nestrpne. Razglasitev so popestrili različni nastopi pevcev in igralcev. Videli smo tudi nekatere izdelke tekmovalk iz drugih področij. Pa vendar sem nestrpno pričakovala razglasitev rezultatov ...

Med prvimi tremi z mojim modelom nisva bili imenovani. Po končanem zaključnem govoru smo vzeli svoje stvari in se odpeljali proti domu. Zelo sem vesela, da sem se udeležila tega tekmovanja, saj sem si s tem pridobila novo znanje in izkušnje.

Klara Jerina, 3.Ka

Letos sem bila na tekmovanju že tretjič, tokrat sem poleg permanentnega lakiranja tekmovala še v kategoriji nail art v škatlici. Čeprav bi lahko rekla, da mi je tekmovanje postalo že dokaj domače, je tudi letos bila prisotna trema. Tako kot vedno sem se za tekmovanje pripravljala nekaj mesecev. Za permanentno lakiranje sem občasno vadila na svojem modelu,

z izdelavo škatlice in nohtov za nail art pa sem začela nekaj mesecev prej. Za drugo kategorijo nisem imela visokih pričakovanj, zato me tudi sam rezultat ni tako zelo razočaral, sem se pa toliko bolj razveselila prvega mesta v permanentnem lakiranju. Čeprav je bilo prvo mesto že tretje leto zapored moje, me je to vseeno kar presenetilo in seveda zelo razveselilo. Vsakoletna udeležba na tekmovanju mi je prinesla veliko več kot le priznanja. S tem sem pridobila ogromno novega znanja, poznanstev in izkušenj. Zato vsem bodočim in sedanjim dijakom naše šole priporočam udeležbo na takšnih tekmovanjih.

Amina Mujkanovič, 4. Ka

(Šol. leto 2016/17)

IMUNOHISTOKEMIČNE METODE

1) Reši rebus

2) Reši križanko

1) Antigen na menbrani ki ga dokazujemo s histokemičnimi m.
 2) Skupina celic
 3) Odseki nukleotidov, ki so komplementarni zaporedju nukleotidov
 4) Posušen, obarvan, pokrit tkivni...
 5) PRO, ki nastane ob prisotnosti antigena
 6) Gostejša struktura kromatina
 7) Veda, ki se ukvarja s proučevanjem genov in dedovanjem
 8) Naprava s katero gledamo preparate
 9) Snov s katero označujemo sekundarna protitelesa
 10) Kromosomska nepravilnost ki jo dokazujemo z metodo FISH
 11) Dedni material

3) V mreži najdi naslednje besede:

I	O	D	H	K	A	S	U	V	R	O	E	O	F	P
K	M	T	A	N	U	K	L	F	I	S	H	L	I	O
F	L	U	O	R	O	K	R	O	M	Ž	J	T	S	L
R	P	F	N	U	K	L	E	O	T	I	D	R	K	I
T	Z	L	U	O	Z	L	Ž	B	M	F	E	A	Č	K
I	B	V	K	I	C	F	D	J	N	T	H	N	U	L
P	E	R	O	K	S	I	D	A	Z	A	V	S	P	O
E	S	Z	U	T	J	G	T	M	K	R	J	L	T	N
F	I	M	A	L	T	A	C	O	E	Š	I	O	G	S
D	I	A	G	N	O	S	T	I	K	A	Z	K	V	K
J	N	L	A	P	O	L	I	C	K	E	A	A	C	O
S	S	O	J	N	I	K	Ž	O	P	N	M	C	K	E
Č	I	K	D	Š	Č	G	F	A	N	C	E	I	H	Š
A	T	A	B	P	E	R	U	S	I	I	A	J	J	M
E	U	A	T	A	R	I	N	H	Z	M	I	A	N	A

- imunocitokemija
- diagnostika
- kromosom
- encim
- poliklonsko
- peroksidaza
- sonda
- FISH
- fluorokrom
- translokacija
- in situ
- nukleotid

BACIL

Odgovorni urednici:

Anja Kotnik, 3. Ka

Danijela Mijatović, 3. Ka

Sodelovali so še:

Katja Vranešič, 2. Kb

Asja Križman, 3. Ka

Tea Forsthuber, 3. Ka

Martina Hrenko, 3. Ka

Manca Mravlje, 4. Ka

Slikovno gradivo:

Leyla Hassaballa Abdou, 1. Zb

Ana Čater, 2. Kb

Ana Snoj, 2. Zb

Internetno slikovno gradivo

Mentorica:

Nevenka Tomšič - Iskra

Oblikovanje in prelom:

Jasna Perinčič Manfrea

BACIL

Glasilo dijakov Srednje šole za farmacijok, kozmetiko in
zdravstvo v Ljubljani

ISSN 1048-1173

Številčenje: 1997, št.1

Ljubljana (Zdravstvena pot 1); Srednja šola za farmacijo,
kozmetiko in zdravstvo

UDK 373.5 (497.4) Ljubljana

Naklada: 250 izvodov

Tisk: ART PRO

Izdal in založil: ART PRO

Ljubljana, februar 2018

